

LETO XXV.
AVGUST 1976

NAROČI IN BERI !

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri **MISLIH** naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitvecev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Zanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisuje pokojni izanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presoјati, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa **KARLA MAUSERJA** iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštnine je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

MOJA RAST (Pokojni gimnazijski ravnatelj Ivan Dolenc jo je napisal v trpljenju preganjanj) — Cena \$3.—.

BUTARA (zbirka novel in črtic Franceta Kunstlja) — cena \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bükviča) — cena \$3.00.

JOŽE PETKOVŠEK (slikarjeva življenjepisna povest izpod peresa Marjana Marolta) — cena \$3.00.

UKRADLI STE MI SRCE (Življenjepis sv. Janeza Bosca) — cena \$1.75.

SVETNIK IN NJEGOV DEMON (Življenjepis sv. Janeza Vianeja) — cena \$1.80.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Rianželiča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštnino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenkega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJII
USTANOVljen LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

Dosredovalnica knjig

Z VSAKIM GLASILOM, zlasti še v izseljenstvu, je povezanega mnogo več kot zgolj izdajanje in branje. Za MISLI smo že rekli, da je bil od prvih početkov njihov glavni namen povezovalje, ohranjevanje našega verskega in narodno-kulturnega življenja, obveščanje. Bile so in so še kačipot, ki nudi smer mnogim, da jim tudi v naši "megleni dobi" ni težko izbirati, če le hočejo ostati iskreni svoji vesti.

Izseljenski list s svojim uredništvom in upravo nujno postane središče, kjer se ne le stekajo in krešejo ideje, ampak kamor tudi romajo pisma iz vseh koncev nove domovine, z vsemi mogočimi (in nemogočimi) vprašanji ter prošnjami bralcev. Za mnoge je bil naslov MISLI edini domače zvoneči naslov, za katerega so zvedeli in na katerega so se obrnili v potrebi. Tako se izdajanju izseljenskega lista, uredniškemu in upravnškemu delu nujno pridruži obširna pisarnja neregistrirane informacijske in posredovalne "agencije", iskanja živih in mrtvih znancev, iskanja ženinov in nevest, stekanja darov za razne enkratne (podpora rojaku v nesreči) in stalne (podpora misijonarjem) namene ter izredne akcije (n.pr. rimski zavod Slovenik)! Zlasti pa se je v pismih od vsega početka oglašala želja po slovenski knjigi.

Da, knjiga! To so naši priseljenci v Avstraliji sprva najbolj pogrešali. Beseda "knjiga" je bila skoraj magična beseda, vredna in čislana kot zlato. Danes je drugače: poleg izseljenskih založb po svetu je knjigi odprta tudi pot iz domovine — zato pa je branja verjetno manj kot v prvih letih, ko si štel dosegljive slovenske knjige domala na prste . . . S knjigami je kot z gramofonskimi ploščami. Par sem jih prinesel pred dvajsetimi leti iz Amerike in ko sem jim ljudem, zbranim po slovenski maši, zaigral, so jokali od veselja in mi hvaležno stiskali roko. Danes igrajo in pojejo Avseniki, Slaki in drugi po vseh izseljenskih hišah, pa še kopica oglušujočih modernih popevk tuli z njimi — še poslušati jih ni več vredno, kaj šele ob njih dvigati iskrena čustva do rodne grude . . .

Že v prvih letnikih MISLI, ko je doma Izseljenska matica avstralskega priseljenca še bojkotirala, in v teku let vedno pogosteje najdemo v našem glasilu vesela sporočila:

Dobili smo nekaj knjig! . . . Pri MISLIH morete naročiti sledeče slovenske knjige . . . Na poti je nova pošiljka slovenskega branja . . .

Doma se niso brigali za našo kulturno lakoto, dobivali pa smo knjige iz Celovca, Gorice in Trsta ter iz obeh Amerik. Zlasti argentinska Kulturna akcija s svojimi monumentalnimi knjižnimi izdajami je bila dobrodošla. Kaj kmalu je zaživel avstralski knjižni trg celovških mohorjev, ki je preko MISLI dobil med nami res visoko število udov in rednih bralcev. Že precej let z ozirom na število tukajšnjih slovenskih priseljencev v odstotkih visoko prekašamo celo rojake v ZDA, kar je svoj čas poudaril tudi član

Misli, Avgust 1976

L. XXV — AVG. 1976 — ŠT. 8

VSEBINA:

Posredovalnica knjig	
— Urednik —	stran 225
Novi škof je tole povedal	
— + L. Ambrožič —	stran 227
Sedemdesetletnica,	
ki ne sme mimo . . .	stran 228
Med rojaki v Nemčiji	
— Š.C. —	stran 230
"Hvala Gospod! . . ."	stran 231
Kdaj se bo pričelo?	
— jz v "Družini" —	stran 232
Tolminski motiv (pesem)	
— Ljubka Šorli —	stran 233
Kip Svobode	
— P. Bazilij —	stran 234
Lepo priznanje	
S.R.C. —	stran 236
Ali res ni časa?	
— Anica Kraljeva —	stran 237
Izpod sydneyjskih stolpov	
— p. Valerijan —	stran 238
V času obiskanja . . .	
	stran 240
Izpod Triglava	stran 242
P. Bazilij tipka . . .	stran 243
Večna vez (povest-nadaljevanje)	
— Karel Mauser —	stran 246
Cankar v pravi luči	stran 246
Naše nabirke	stran 247
Kaj pravite? — Ali sme k obhajilu?	— P. Bazilij — stran 248
Adelaidski odmevi	stran 249
Z vseh vetrov	stran 251
Kotiček naših malih	stran 252
Križem avstralske Slovenije	
	stran 253

*

Tako očitajoče so včasih nedolžne otroške oči . . . Kaj hočejo od nas? Morda damo otrokom dom, a to ni dovolj. Dom, ki je poln ljubezni — to hočejo njih pogledi . . .

*

GRUDA MOLČI, ta naša gruda, ki je prepevala kakor nobena nikjer in nikoli! Sladka, bratje, je bila njena pesem, saj ste jo slišali! Vse je bilo v nji, kar je v nas dobrega in lepega, vse, česar se v dnu srca sramujemo in veselimo; bila je tista brezmejna, čista, materinska ljubezen, ki je pravo znamenje slovenske duše in slovenske zemlje. Ob lepem nedeljskem jutru, kadar so od holmov in hribov zapeli zvonovi, nam je bil korak lahek in prožen, lica so bila sveža, oči so gledale jasno in veselo, na ustnicah je bil smehljaj. In vsakemu je bilo takrat srce očiščeno, od jutranje rose oprano, kakor da smo prihajali od spovedi in obhajila . . .

Milost božja, kaj se je primerilo v teh silnih časih! Gruda molči, ta naša gruda, ki je nekoč tako veselo in glasno prepevala z nami ! . . .

kar v "Ameriški domovini" in nas stavlja za zgled. Tudi Goriška mohorjeva knjiga dobiva zlasti zadnje čase vedno več naročnikov, posebno med primorskimi priseljenci. Menim, da prav to sodelovanje med nami in trdo preizkušanim slovenskim zamejstvom lahko posebej poudarim. Sleherna knjiga, ki pride iz Celovca, Gorice ali Trsta je poleg bratske povezave tudi pomoč našim zamejskim rojakom, ki se trudijo ohranjati slovensko pisano besedo in se obenem bore za neodvisno delovanje ter svoj obstoj. Že pokojni urednik o. Bernard je preko Celovca in po drugih kanalih dobil in razpečal tudi precej knjig iz domovine. (Ob priliki mi je omenil primer, ko knjige iz domovine niso dospele, četudi bi jih pošteno plačal; ko je prišlo na dan, kdo jih naroča, knjig v Ljubljani "žal ni bilo na razpolago". . .)

MISLIM ni bilo nikoli preveč skrbi in truda, četudi razpečavanje knjig v vseh dolgih letih ni prinašalo nikakega dohodka — ravno nasprotno. Prineslo je tudi mnogo dela z razpošiljanjem, pa včasih še obilico slabe volje (zaradi zakasnelih ali izgubljenih pošiljk iz inozemstva in podobno). A šlo je za slovensko besedo, ki naj med nami živi in prinaša svoj sad.

Ob teh dejstvih je bilo zelo krivično poročilo predsednika Slovenske izseljenske matice ("Delo" dne 2. aprila 1972), ki po vrnitvi iz Avstralije, na vprašanje poročevalca o našem branju, MISLI ni niti omenil ter s tem namerno prezrl tudi njih delo za širjenje slovenske knjige. Pa je za oboje vedel iz osebnega razgovora z urednikom. V dveh polnih desetletjih pred njegovo neresnično izjavo, da bi avstralski Slovenci "radi knjige, pa jim jih nihče ne nudi . . .", je uprava MISLI razpečala med avstralske Slovence na tisoče in tisoče vrednih slovenskih knjig (pa četudi odbijemo vse strogo verske ali pa dokumentarne knjižne izdaje, ki jim doma niso dovoljni). Prinesle so sonček v marsikatero izseljensko hišo ter s svojo pisano domačo besedo ohranjale po družinah slovensko zavest.

Vsaj ob srebrnem jubileju je gotovo tudi to delo MISLI vredno posebne omembe.

Urednik

IVAN CANKAR

Novi škof je tole povedal...

V svojem prvem govoru po posvečenju nam je novi slovenski škof dr. LOJZE AMBROŽIČ (Toronto, Kanada) povedal nekaj lepih in globokih misli, ki jih tu posredujemo bralcem.

NA DAN kot je ta, novoposvečeni škof misli na stvarnosti v luči, v kateri je hodil doslej, in upa, da ga bo vodila tudi v bodoče. Na žalost ni hodil v njej tako zvesto kot bi moral in vsak dan se mora kesati svojih grehov.

BOG

Moja prva misel je o Bogu: tem absolutnem, svetem, skrivnostnem osebnem bitju, katerega celotna in absolutna dobrota je razlita v njegovem stvarstvu in v razodetju samega sebe kot našega Očeta. Razodeva se nam kot naš Oče prav zato, ker je Bog, tako gotov samega sebe, svoje dobrote in svetosti, da nam je blizu brez bojazni, da bi domačnost rodila prezir ali da bi ga mogla omadeževati naša grešnost.

JEZUS KRISTUS

Razodeva se nam kot naš Oče po svojem Sinu, večni Besedi, ki je Bog in je postal eden od nas. Bog Sin je živel polno človeško življenje: ljubil je svojo družino, užival družbo prijateljev, poznal in ljubil svojo domovino in njeno ljudstvo, užival z veseljem — sem prepričan — jed in pijačo, občudoval arhitekturo Tempnja, bil vplivan od tokov in dogodkov svojega časa. Bil je tudi utrujen, onemogočen, v strahu. Bil je skušan kot smo mi, a ni storil niti enega greha — in v tem nam je pokazal, k čemu je človek poklican: normalna človečnost ni povprečna človečnost; normalna človečnost je rajši življenje, ki ga je živel on. Umril je po krivici obsojen, izpostavljen ljudskemu divjanju in zaničevanju, zapuščen od svojih prijateljev. Vendar ni ostal mrtev; njegov Oče ga je znova oživil ne kot zgolj idejo ali kot ideal ali smisel, oživil ga je osebno in na način kot ni živel za časa svojega zemeljskega življenja. Sedaj bije in prekipeva v življenju, ki ga človek ne more doseči, ampak ga more dati le Bog. Njegovo osebno vstajenje ga v polnosti razodeva kot smisel in cilj vesoljstva, kot Odrešenika in Sodnika sveta, kot Gospoda vsega, kot Glavo Cerkve in kot mojega osebnega Gospoda, katerega ljubezen do Očeta in do vseh ljudi moram posnemati in vračati. Tako je Jezus, moj brat in moj Gospod, moja druga misel. In vem, da pri razmišljanju o svetu in njegovem odrešenju ne smem začeti s svetom, ampak s Tistim, ki ga je odrešil, kajti le tako bom vedel, kako je bil svet odrešen in kako moram izvesti svoj delež pri odrešenju sveta.

CERKEV

Moja tretja misel je Cerkev, ogromna skupnost ljudi, ki so vede sprejeli in od svoje strani razglašajo v besedi in dejanju življenje svojega vstalega Gospoda; skupnost mož in žena, ki zavestno, vidno in slišno manifestirajo edinost Očeta in Sina. Popolnoma se zavedam grešnosti Cerkve, in v čisto stvarnem smislu

se veselim te grešnosti, kajti, če bi bila brezgrešna, bi jaz v njej ne našel mesta. Vendar se še bolj živo zavedam dejstva, da Cerkev nikdar ni nehala biti to, kar je naša Gospa, njen edini brezgrešni ud, rekla o sebi: 'Glej, dekla sem Gospodova'. In ker je Cerkev dekla Gospodova, ni dekla nobeni drugi osebi, oblasti ali ideologiji. Čeprav je lahko skušana, da bi iskala druge gospode, je bila in bo ostala zvesta v Duhu, ki je bil razlit v njeno srce po Očetu in Sinu.

ŠKOFOVSKA SLUŽBA

Moja četrta misel je služba, ki mi je bila danesodeljena. Škofovsko službo gledam najprej kot stalno službo celotnemu razodetju, ki ga nam je Bog dal v in po svojem Sinu. Zato je to tudi trajna služba za edinost Cerkve, kajti le v polnosti razodetja dobi Cerkev svojo edinost. Škofovska služba je učinkovito znamenje notranje in zunanje edinosti Cerkve, edinosti ljubezni v pristinosti vere, edinosti, ki postane vidna in slišna svetu. Je zadeva zbora škofov priznati, pospeševati in pomagati, da bo ponižna in okrepljena; se učiti in voditi druge, da se bodo učili od darov in bistrovidnosti, novih in starih, ki jih daje Duh celotni Cerkvi. Je tudi zadeva škofovske službe, da ohranja te darove in bistrovidnosti odprte drug drugemu; da jih osvobodi skušnjave, da bi postali avtonomni in bi se tako izločili iz konteksta celotnega razodetja in s tem iz življenja Cerkve. Je zadeva te službe pomagati udom Cerkve, da se bodo upirali vedno navzoči skušnjavi, da bi upogibali Jezusa po svojih željah in pisali še en ponarejeni evangelij.

PAPEŽ

V zboru škofov je škof, ki vrši Petrovo službo in je učinkovito znamenje edinosti samega škofovskega zbora. Naj povem, da sem prepričan, da je bilo eno najvažnejših ekumenskih dejanj katoliške Cerkve v zadnjih dveh stoletjih definicija primata in nezmotljivost rimskega škofa. Kajti mi potrebujemo določeno načelo edinosti, ako naj napetosti, ki nastajajo v nadnaravni mnogorasnini in mnogo-teološki Cerkvi, ostanejo ustvarjalne in ne postanejo razdiralne, ali vodijo le do mirnega sožitja verovanj in prakticanj.

STRAH

Moja peta misel, ali raje čustvo, je strah. Strah pred zlom v meni in okrog mene. Strah pred mojo sebičnostjo in pred pomanjkanjem poguma in sočutja, pred mojo nezadostno molitvijo, pred pomanjkanjem vpogleda v božje skrivnosti in v svet, v katerem živimo — kaj bo vse to povzročilo tem, katerim bom služil? A že slišim Gospodov očitek: "O maloverni, zakaj si dvomil?" — in oblubo: "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta". Kristusova zmaga ostane zagotovljena: zmagal bo vkljub in včasih celo zaradi mojih nedostatkov.

DNE 17. AVGUSTA 1906 je v KLAKOČERJEVI družini v Veterniku (Kozje) na Štajerskem zajokal osmi, predzadnji otrok. LUDVIK so mu dali ime pri krstu in obenem najbrž ugibali, kaj bo iz njega in kam ga bo zanesla življenja pot. Danes vemo, zato ob pogledu nazaj lahko nekoliko romantično pobarvano povemo: Rojenice so mu ob zibelci prisodile plemenit značaj, kremenit in mehak obenem, z obilico ljubezni do Boga in domovine. Dodale pa so tudi posebne talente: znal bo sukati pero in imel bo čudovit posluš za glasbo. Vsemu temu je bilo takrat pripisano njegovi knjigi življenja: Kot toliko drugih bo tudi on zapustil po sili razmer drago rodno grudo ter pol svojega bogatega življenja daroval slovenskemu zamejstvu in zdomstvu . . .

Sydneyski sedemdesetletnik — Bog Vas živi! Res bi ne bilo prav, da bi šel ta jubilej tiho mimo nas. Preveč pomeni gospod Klakočer naši avstralski družini in vse premalo znamo ceniti njegovo prisotnost med nami, da bi se ga vsaj ob takile priliki posebej ne spomnili. Za slovensko skupnost dela tiho in vztrajno: nekajkrat je že zasukal svoje odlično tekoče pero za MISLI (kot urednik 'bi samo želel, da bi ga večkrat!) in sydneyško srenjo bogati z vodstvom cerkvenega ter narodnega petja; s svojim neprisliljenim krščanskim zgledom, iskreno miselnostjo in odločno narodno zavednostjo pa je steber in opora mnogim, o tem sem globoko prepričan. Preveč imamo danes cincarjev med nami, ki se boje javno pokazati, kaj čutijo v srcu. Obračanja po vetru kar je danes tako vsakdanje "moderno", naš jubilent ne pozna. Eden redkih mož med nami — morda ga prav zato spoštujejo tudi taki, ki jim je hrbtnica le še upogljiv hrustanec . . .

Tujino je naš jubilent okušal že zelo zgodaj. Ko je

bil še dojenček, je odšla Klakočerjeva družina za kruhom v Vestfalijo, ki je vabila na dno. Od tam so preselili v Lotaringijo. Blizu današnjega Metzja je mladi Ludvik hodil v šolo, ki je bila seveda nemška in mu je dala svoj pečat: kadar bo moral hitro seštevat, ga boste ujeli, da sešteva v nemščini. Zanimiv primer med izseljensko mladino, ki je včasih obrnjen: precej otrok izseljenskih družin sem že srečal, zlasti v Ameriki, ki so komaj znali kaj slovensko — šteli in molili pa so v jeziku svoje matere, ki jih je to prva naučila.

SEDEMDESETLETNICA,

ki ne sme mimo . . .

Z gimnazijo je Ludvik začel v Škofovih zavodih v Sent Vidu nad Ljubljano. Tu je njegov značaj dobil temeljito oblikovanje, tu se je nasrkal tistega idealizma za vse dobro, ki ga je še vedno poln. Tu je izoblikoval tudi svoj prirojeni čut in ljubezen do glasbe, jezikov in pisanja. Kot študent se je precej nagibal k medicini, a po vojaščini je zmagalo pero. Nastopil je časnikarsko pot, postal prevajalec svetovnoznanih del in odličen glasbeni kritik, obenem pa še sourednik "Slovenskega doma". S svojimi res izrednimi sposobnostmi na novinarskem in glasbenem polju, pa tudi s svojim iskrenim značajem si je pridobil veliko prijateljev med mnogimi znanimi slovenskimi osebnostmi: zlasti duhovniki in pisatelji, glasbeniki in opernimi pevci. Ko je bil že v zamejstvu, je dajal posebno vzpodbudo danes tako priznanemu "Slovenskemu oktetu": povabil je pevce na tržaško radijsko postajo (Radio Trst 2), kjer je bil po vojni direktor slovenskega glasbenega oddelka, ter jim tako omogočil napraviti prvi korak nastopov izven domovine. S tem je pripravil pot Oktetu in njegovi pesmi, da jo danes pozna ves svet. Prav jubilej nas je spomnil tudi na to Klakočerjevo delo in prav je, da ga omenimo, saj je danes pozabljeno. Gotovo pa niso pozabljeni v Trstu njegovi neutrudljivi naporji za slovenski radio, slovensko gledališče in slovensko Cerkev. Ustanovil je radijski zbor "Škrjanček", ki je dvignil tržaško slovensko pesem do zavidljive višine. Poleg tega je vodil tudi cerkveni pevski zbor pri Sv. Antonu. Može kot je naš jubilent, ki so prišli v Trst po končani vojni kot "izvržki" domovine in ožigosani za "izdajalce", so s svojo idealno silo pomagali reševati tržaško slovenstvo, da se je znova dvignilo iz dolgotrajnih ruševin pod fašizmom. S tem so dovolj zgovorno pokazali svojo iskreno ljubezen do naroda, ki se kaže v dejanju, ne v frazah nove ideološke poti, v katere je bila s silo porinjena domovina in pred katero so se morali umakniti.

Naš jubilant si je ustvaril družino in svoj domek, ki diha domačo toplino, božji mir in iskreno sožitje. V ta svoj družinski krog se je vsa leta zatekal po svojem obširnem javnem delu, da mu je nekaj mirnih uric dalo novih moči za ponovne napore. Tako lahko rečemo, da je za vsem njegovim delom vselej stala gospa Klakočerjeva s toplim razumevanjem in v močno oporo Ludvikovemu ustvarjanju. Pri iskanju življenjske družice pri gospodu Ludviku ni prevladalo pero, ampak glasbena nežnost: našel jo je med pevkami, saj je bila gospa Klakočerjeva dolga leta odlična sopranistka "Ljubljanskega Zvona". Iz ljubezni teh dveh čutečih duš za vse lepo sta se rodili hčerki: Irena jima je poklonila tri vnuke, Muca pa je dodala še enega vnuka in edino vnukinjo, Marie-Louise, ki našega jubilanta naravnost obožuje. Med tem drobižem se stari ata razžiivi in sprosti, včasih pa mu dovoli kar preveč in morata vnučke njihovi mameci spraviti v red.

Jubilant se najbrž čudi, kje sem zvedel vse to. Sam je bil urednik in mi ne sme zameriti, da sem naprosil njegovo Mucico, naj mi pove "kaj družinskega", da bi vključil v te vrstice in poživil okvir članka. Prav prijetno po domače je začel in vesel sem bil njenih vrstic:

"... Vedno smo ga vsi klicali samo ati in tudi vsi vnuki ter vnučica ga kličejo tako... Od rane mladosti se ga vedno spominjam kot novinarja, prevajalca in vsega v glasbi. Ko je prevajal, je bila vedno polna miza slovarjev. In kakor daleč nazaj me nesejo spomini, se je v naši 'bajti' vedno kdo drl ali klempal po klavirju..."

... Drugo leto bomo praznovali dvajsetletnico bivanja v Avstraliji. Bila so včasih težka leta, posebno čas atijevega srčnega napada ali mamine angine pectoris,

a bilo je tudi toliko sončnih let. Božja pomoč je bila vedno z nami. Ati se še vedno neutrudljivo muči z zborom in upa, da bo dobil kaj novih pevcev ter ohranil med nami slovensko pesem. Je skozi in skozi Slovenec in nikdar ne skriva svojega prepričanja — Bog mu daj zdravja, da bo ostal tak med nami še mnogo, mnogo let!..."

Na vprašanje, kaj je atijev počitek, mi je dala Muca tale prijeten odgovor: "Kaj je atijev počitek? Ne vem. Verjetno šah. Kadar utegne — a to je zelo redko — pograbi svojega litvanskega tasta. V kuhinji si naroči 'kofe in brandy', nato pade po domače 'babe ven in mir!' in potem se prične borba. Oba sta zelo rada igrala šah s pokojnim patrom Ambrožičem — takrat so imeli res pravi semenj, ki se ni zlepa končal..."

Tudi za konec je Muca prav odkrito naravna: "... Vem, da jih bom za te vrstice slišala, zakaj zganjam komedije. Pa nič za to! Sem vajena tudi sitnosti, ki jo ati včasih stresa. Saj je ati in ima pravico. Za rojstni dan bom še lažje prenesla in mu rekla: Ati moj zlati — Bog lonaj za vse!..."

Dragi gospod Ludvik, kar priznajte kot novinar: brez teh vrstic iz Vaše bližine bi bila jubilejna slika v MISLIH nepopolna. Rad sprejemem krivdo nase. Torej boste svoji hčerki vsaj tokrat že morali priznati, saj njene zadnje besede tako lepo vse poravnajo...

MISLI Vam v imenu slovenske skupnosti v Avstraliji k jubileju iskreno čestitajo. Bog daj, da bi dočakali še dosti jubilejev ter bi Vaš značajni zgled, iskrena beseda (tudi pisana! — uredniki porabimo vsako priliko za vodo na svoj mlin...) in slovenska pesem, ki jo tako vneto gojite, še dolgo oplajali našo izseljensko družino pod Južnim križem. Bog Vas živi!

Naš jubilant med svojimi sydneyjskimi SKRJANČKI. Kdaj se bodo spet oglasili?

Med rojaki v Nemčiji

Ob desetletnici BINKOŠTNIH SREČANJ je prav, da tudi mi kaj več zremo o tem delu izseljenskih duhovnikov med našimi rojaki.

LETOS so Slovenci v Nemčiji praznovali desetletnico BINKOŠTNIH SREČANJ. V Sindelfingenu pri Stuttgartu je bilo na binkoštno nedeljo, 6. junija, zbranih nad 2000 Slovencev, v Neussu ob Renu pa nad 1000. Visoka udeležba tako v Sindelfingenu kot v Neussu je presenetila organizatorje srečanj, slovenske katoliške misije v Nemčiji.

Desetletnica **Binkoštnih srečanj** pomeni desetletno prizadevanje slovenske Cerkve v Nemčiji, da ohrani našim delavcem, ki si morajo zaradi slabih gospodarskih razmer doma iskati kruha na tujem, zvestobo do vere, narodne samobitnosti in vzajemnosti. Pobudniki in organizatorji Binkoštnih srečanj (Dr. Janez Zdešar, Dr. Franček Prijatelj in Ciril Turk), so si namreč od vsega početka zastavili prav ta cilj: utrjevati versko in narodno zavest in gojiti slovensko družabnost med našimi delavci v Nemčiji. Binkoštna srečanja so v zadnjih desetih letih načrtno zasledovala vse te cilje. Mirno lahko rečemo, da so te cilje tudi dosegla.

Po Binkoštnih srečanjih z masovno udeležbo naših delavcev in delavk v Nemčiji je slovenski življenjski našel tudi živ odjek v nemški javnosti. Na Binkoštna srečanja je namreč ponovno prišla nemška televizija in navzoči so bili novinarji ter zastopstva cerkvenih in svetnih ustanov. Na ta način smo se Slovenci v nemški javnosti pokazali kot samostojen narod.

Tako morejo prireditelji Binkoštnih srečanj s samozavestjo in ponosom zreti na desetletne Binkoštno shode Slovencev v Nemčiji. V desetih letih so ti shodi pritegnili okrog 23.000 rojakov na kraje praznovanj: Tuebingen (1967 — 400 udeležencev), Wernau (1968 — 1300 udeležencev), Stuttgart (1969 — 1800 udeležencev; 1970 — 2500 udeležencev; 1974 — 2100 udeležencev; 1975 — 2000 udeležencev), Boeblingen (1971 — 2700 udeležencev), Goepingen (1972 — 2100 udeležencev; 1973 — 2200 udeležencev), Sindelfingen (1976 — 2100 udeležencev) ter paralelna srečanja v Bad Godesbergu (1973 — 300 udeležencev), Duesseldorf (1974 — 800 udeležencev, 1975 — 1000 udeležencev), Neuss ob Renu (1976 — 1000 udeležencev).

Gesla srečanj so vedno vsebovala smisel srečanj kot: "Bogu otroci, narodu sinovi, nikomur hlapci", "Mati-domovina-Bog", "Slovenec sem, tako je mati djala", "Verno srce — poštene roke", "Da rojak prost bo vsak", "Goreti hočem sebi, novim dnevom", "Bog živi ves slovenski svet", "Mati Slovenija, tvoji smo sinovi", "Slovenski svet, ti si krasan", "Slovensko srce, Bog živi te". Vsa ta gesla izražajo veliko ljubezni in zvestobe vsemu tistemu, kar je naš narod skozi stoletja rešavalo versko, narodno in moralno.

Naj še predstavimo, da so vsa Binkoštna srečanja or-

ganizirali Slovenci v Nemčiji sami, brez vsake moralne ali materialne podpore iz domovine, ali iz krogov njenih predstavnikov v tujini. 23.000 udeležencev govori za to, da je bila pot v zadnjih desetih letih pravilna.

Binkoštno srečanje 1976

Za Slovence v srednji in južni Nemčiji je bilo letos, kot že omenjeno, Binkoštno srečanje v Sindelfingenu pri Stuttgartu. V tem mestu, ki slovi po kvalitetnih vozilih znamke Mercedes, se je v nedeljo 6. junija zbralo 2100 Slovencev, da proslavi tradicionalni dan.

Okrog poldne so preplavili ceste Sindelfingena avtomobili naših delavcev iz najrazličnejših krajev srednje in južne Nemčije. Videl si značke Mannheim, Frankfurt, Nuernberga, Ingolstadta, Muenchena, in seveda Stuttgarta, pa še raznih avstrijskih in švicarskih mest, ki so poslala svoja zastopstva. Trije veliki baloni, visoko v zraku (bele, modre in rdeče barve) so jim kazali pot v cerkev Presvete Trojice (Heilige Dreifaltigkeit), kjer se bo s sveto mašo pričela binkoštna slovesnost.

Ob dvanajsti uri je bila cerkev nabito polna. Pari v narodnih nošah so obkročili oltar in zasedli prve klopi. Zazdalo se ti je, da so najlepša roža ob daritvenem kamnu. Dekan dekanata Boeblingen in župnik fare Presvete Trojice je bil vidno ganjen, ko je pozdravil verno slovensko dušo, ki se je v tolikih otenkih pokazala v božjem hramu. "V vaših obrazih berem, kaj vam pomeni Binkoštno srečanje", je dejal. Nato so mogočno zadonele orgle in pred oltar je stopilo sedem slovenskih duhovnikov (trije so bili na razpolago za spoved). "S skupno pesmijo prosimo" je mehko zadonel glas dekliskega zborčka in priklical vso cerkev na dan, da se je kot en moč dvignila proti nebesem s prošnjo: "Pridi, pridi Sveti Duh!" Močna in iskrena je bila ta prošnja! "Pridi, pridi, Sveti Duh" je bila tudi tema župnika Cirila Turka iz Stuttgarta. "Potrebujemo luči, potrebujemo zvestobe, potrebujemo ljubezni, ki so darovi Svetega Duha", te misli je vtikal v nagovor ter jih simbolično povezal s tremi baloni slovenskih barv visoko nad cerkvenim stolpom in s slovenskimi zastavicami, ki so si jih udeleženci ponosno pripeli na prsi.

Med sveto mašo je vzorno prepeval mešani zbor Jakob Petelin Gallus iz Koroške pod vodstvo profesorja

Kovačiča. Štirideset pevcev je s svojimi izbranimi glasovi napolnilo božjo hišo, da je vernim poslušalcem zastal dih. Ne, v Nemčiji nimamo takega zbora, ki bi nas tako zagrabil v dnu duše in izrazil naše verske občutke slave, kesanja in prošnje, kot to znajo naši Korošci od Zile in Drave! Zato smo se v vsem prepustili njihovemu pojočemu srcu.

Družabni del srečanja se je pričel ob tretji uri popoldne v veliki in moderni dvorani MESSEHALLE, ki je last privatnih delničarjev in mesta Sindelfingena. Takoj pri vstopu si ugotovil: v taki dvorani se Slovenci še nismo zbirali ne v Nemčiji in ne v Sloveniji, saj domovina kaj takega ne premore. V tem prepričanju se je dvorana hitro polnila. Pogled je vsakemu obtičal na odru, polnem lepih belih, modrih in rdečih rož, ter na steni za odrom. odkoder so v dvorano klicala tri velika srca (belo, modro, rdeče) po mogočnem napisu: SLOVENSKO SRCE, BOG ŽIVI TE! To je bilo namreč geslo dneva. Dobil si občutek, da si na slovenski zemlji, dobil si občutek nečesa, za kar se je splašalo priti v Sindelfingen.

V začetku programa je Razbošková Brigita pozdravila slovenske in nemške goste v dvorani, posebej seveda zbor Gallus iz Koroške ter slovenske delavce iz Predarlške v Avstriji, ki so organizirano prišli na srečanje. Med nemškimi gosti je imenovala prelata Necker-

man, direktorja urada za zvezo med Cerkvijo in deželo Baden-Wuerttemberg, nato gospoda Schulza, šefa personalnega oddelka Mercedesovih tovarn v Sindelfingenu, in patra Mathia, dekana dekanata Boeblingena. Vsi trije so pozneje po mikrofону pozdravili naše ljudi, izrazili razumevanje za naše probleme in obljubili s svoje strani pomoč.

Nadaljni program je izpolnil nastop zbora Gallus, godalna ansambla otrok slovenske sobotne šole, dekliška folklorna skupina iz Stuttgarta, deklamacija slovenskih šolarj iz Sindelfingena (Prešeren — "Vrba"; Gregorčič — "Znamenje"; Zupančič — "Meni se hoče"), duet Planko, zabavne igre, velika tombola s 600 dobitki (glavni dobitnik je bil barvna televizija), skupno petje, ples ob poskočnih višah Planinskega kvinteta. Otroci, katerih je bilo na prireditvi vsaj 200, so imeli svoj program z balončki, s katerimi so poslali pozdrave iz Binkoštnega srečanja v daljni širni svet.

Iz srečanja je bilo odposlanih 1000 razglednic med Slovence doma in po svetu, ki so bile za to priliko posebej izdane.

Podobno je potekalo Binkoštno srečanje rojakov iz severne Nemčije v Neussu ob Renu, kjer jih je bilo zbranih nad 1000.

Š.C.

“HVALA, GOSPOD! . . .”

KO SO V DOMOVINI pred nekaj leti pričeli deliti obhajilo na roko, je neka R. G. v lističu Frančiškove družine (SREČANJA, febr. 1972) objavila pesem, ki je razmišljanje pred obhajilom "po novem". Takole jo zaključuje:

Moje roke so čisto navadne, preproste,
pa vendar pridi,
pridi že v moje
preproste, nevredne, človeške roke, Gospod!

Pesem je vzpodbudila neko drugo blago dušo, da je izrazila svoja čustva v pismu na uredništvo. Naj ga objavimo v celoti tudi v MISLIH, saj nam odkrije v vsej preprostosti tako globoko in iskreno pojmovanje tega novega načina obhajanja.

Ko je bilo na Marijin praznik v cerkvi oznanjeno, da je dovoljeno prejemati sveto obhajilo tudi na roko, sem se silno razveselila. Pričakovala sem, da bodo — če ne vsi — pa vsaj večina vernikov to odliko in milost z veseljem sprejeli. Pa ni bilo tako. Prav nasprotno. Mnogi so se v svetem spoštovanju zgrozili in to čast odklonili.

Jaz pa sem z veliko hvaležnostjo sprejela to izredno odliko in se je z vsem spoštovanjem poslužila.

Prišlo je prvo srečanje — zame nepozabno doživetje. Z živo vero sem se s prsti desnice dotaknila Gospoda.

“Odkod meni ta milost, Gospod?” sem vzdihnila, zaužila svojo hostijo in solzna poljubila dlan, ki je držala Boga . . .

Ko čez dan pogledam svoje stare roke, me obide sladka misel, da so se zjutraj rokovali z Njim, ki bo kaj kmalu moj Sodnik. Tako se mi je Gospod na poseben način približal in olepšal večer mojega življenja.

Zelo sem vesela in hvaležna, da sem z bremenom let smela še dočakati slovensko sveto mašo in obrede in zdaj še to, nikdar pričakovano milost, milost in čast, da te smem prejeti na roko.

Tudi meni je bilo že rečeno, da sem predrzna, domišljjava in naduta. Jaz pa grem svojo pot ter z veliko hvaležnostjo in ljubeznijo prožim roki in Te s svefim spoštovanjem prejemam. Namesto "Amen" se mi je nekajkrat iz globine hvaležnega srca zareklo: "Hvala!"

Hvala Ti, Gospod!

Preproste, pa tako doživete so te misli ostarele slovenske mamice. V svopi globoki veri je zajela vse tisto, kar je bil namen Cerkve pri obhajilni spremembi. Kaj ne razblinijo njene besede vse ugovore in vsa pomišljanja marsikaterega kristjana? Gotovo so tudi pred Bogom vredne več kot mnoge učene teološke razprave našega časa.

KDAJ SE BO PRICELO?

Tako se sprašujejo in tudi nas zanima, zato objavljamo še en članek iz potresnega območja. Našli smo ga v DRUŽINI 18. julija. Je torej pisan doma, a vseeno pove veliko, če ga znaš pravilno brati in presojati. Razne civilne komisije so pregledale poškodovane cerkve. Zavod za spomeniško varstvo v Novi Gorici je dobil ustrezne podatke in si pridržal pravico, da iz umetniških in spomeniških razlogov odloča o obnovi cerkvenih objektov. Brez glasu od njega se obnavljanje cerkva ne sme in ne more pričeti. Tega glasu pa po več kot dveh mesecih od potresa še vedno ni in ne bo hiti, zato vse stoji na mrtvi točki . . . — Ur.

V SLOVENSkih krajih, ki jih je prizadel letošnji potres, komaj kaj napredujejo. Ponekod so že na terenu delovne ekipe, drugod se še ni nič premaknilo; čakajo na navodila. Obnovitvena dela na cerkvenih objektih pa se še niso začela. Župnijski upravitelji so upravičeno zaskrbljeni, ker bodo poletni meseci kaj hitro mimo . . .

Na videz na potresnem območju poteka mirno življenje. Šotorov več ni toliko videti; kjer še ne smejo v stanovanja, so ljudje dobili prikolice. Privatniki si tudi sami ponekod popravljajo hiše, kar je pač v njihovi moči. Zaupajo v družbeno pomoč. Nekateri so vzeli posojilo, ki jim jo nudi Ljubljanska banka z minimalnimi obrestmi. Tudi delovne ekipe so pridnih rok. Tolminski faran, ki je delal pri župnišču v Tolminu, je pohvalil ekipo zidarjev in delavcev iz Bosne; zelo pridni so.

Tolminski župnik je vse dneve v delovni obleki. Popravlja župnišče. Farani mu radi priskočijo na pomoč. Dovolj je poklicni zidar. Nad prostornim hodnikom so vtili ploščo. Pozneje bodo odstranili tudi streho, pretežka je za razmajane zidove.

Na Kamnem so za nekaj dni udarniško zavihali rokave letošnji novomašniki, trije iz ljubljanske in trije iz primorske škofije. V stropu župnijske cerkve pa še naprej reži velika odprtina (50 kvadratnih metrov). Novomašniki so popravljali in pospravljali v bogoslužnem prostoru. Zasilno so uredili, da je po dolgem času lahko bila prvo nedeljo v juliju maša v cerkvi. Po svojih novih mašah se bodo verjetno za kakšen dan vrnili in pomagali s svojimi rokami ljudem na potresnem območju.

Breginjski župnik pomaga sovaščanom. Prve dni julija je v Breginj prispelo tudi šestnajst kamionov materiala iz Tolmina; pričakujejo še nadaljne pošiljke. Tam se je torej premaknilo. Župnik v Kojškem v Goriških Brdih tudi popravja streho. To lahko napravi brez odobritve spomeniškega varstva, ki ima v zakupu obnovitvena dela za vse cerkvene objekte.

Solidarnostni so se pokazali tudi župljani v Kostanjevici pri Novi Gorici. Župnik Lojze Kos je vse dneve v delovni obleki, popackani od malte in prahu; roke so mu postale puljave.

— Od potresa sem popravljamo samostanske prostore; delamo kar vsak dan, toliko nepredvidenih del. V pomoč radi priskočijo farani. Danes jih poleg delavcev

iz podjetja pomaga kar petnajst. Z njimi pa tudi sam delam, posebno zdaj, ko ni več verouka.

Ljudje hitijo, bojijo se, da bo prehitro prišla jesen in z njo deževni dnevi.

— Ni sile (tolminski župnik je na vse zadnje optimist), počasi bomo vse postorili. Močno me skrbi le cerkev. Pri tem je treba čakati in čakati. Pri popravljanju hiš je treba le pridnih rok in kakšna strokovna oseba, poklicni zidar; pri cerkvi je drugače. Potrebno je strokovno vodstvo. Brez dovoljenja zavoda za spomeniško varstvo ne smemo ničesar ukreniti, ta nas pa pusti v čakanju.

Tolminska cerkev ni tako hudo poškodovana. Hujše je v Kobaridu, Breginju, Srpenici in v Goriških Brdih. V Brdih so še vedno tri župnijske cerkve neuporabne (Kojško, Slovrenc, Fojana) in tri podružnice (Neblo, Golo brdo in Spodnji Cerovec). Tudi tam čakajo milostno. Kdaj bo, ne vemo, pravi dekan v Šmartnem.

Vsi čakajo. Tudi privatniki. To gre počasi.

Tudi Srpenica čaka. Zvonik še vedno reži pri linah. Dleslej še ni bilo nikakršnega obnovitvenega posega.

— Ko bodo na Kostanjevici končali dela, potem bodo začeli pri nas, pravi srpeniški župnik. Toda kdaj bo to? To čakanje gre v nedogled. Saj zame ni sile; stanujem še vedno sicer v prikolicah, pove kobariški župnik, večji lopi, ob delavnikih imamo mašo v šotoru. Bojim se za cerkev. Ko se bo začelo deževje in bo začelo natekati, bo prepozno.

Le komisije se vrstijo, s ponavljajočimi se vprašanji, ki rahlo drezajo v živo.

Tudi v kobariški cerkvi se dela niso premaknila nikamor. Ni kaj pričakovati, da bi zavod za spomeniško varstvo priskočil na pomoč pri obnovi cerkvenih objektov. V Tolminu so razpravljali, pove kobariški župnik, le o tem, katere objekte bo treba obnoviti, katere je treba porušiti. O denarni pomoči za sakralne stavbe naj odločajo višji forumi in cerkveni predstojniki, je župniku povedal član iz ogledne komisije.

Ko se bodo dela začela, je prva na vrsti konstanjeviška cerkev. Tam se še ni začelo, pravi župnik Kos: čakamo na načrte. Obljubljeni so. Živimo v upanju, da bodo ti načrti kmalu prišli.

Po Kostanjevici bo na vrsti Srpenica, potem Kobarid in Breginj, zatem šele župnišča in podružnice.

Breginjski župnik Jože Mikuž pričakuje kmalu načrte za tri župnijske cerkve (Breginj, Sedlo, Logje) in

župnišče. Na živce pa mu že gredo ponavljajoča se vprašanja komisije: Kaj boste lahko naredili za to cerkev, kaj za ono v Podbeli? — V tem hipu prav nič, naprej pa ne vem. Ljudi pomirjam: Cerkve ni mogoče postavljati brez strokovnega vodstva.

Župnika Jožeta pa zelo skrbi še nekaj drugega. Razigran kot vedno, dobrosrčen in prijazen, je v pogovoru obstal za trenutek, kakor bi se odločal za nekaj zelo pomembnega: Zakaj vendar nekateri, posebno mlajši, hočejo vstran iz tega našega kota? Čemu so nenadoma začeli izgubljeni voljo? Zaradi teh razpokanih hiš? Človeških žrtev vendar ni bilo. Pa bi se sedaj v tej najmanjši nevarnosti začeli umikati? Zakaj bi tega kraja ne ljubili še naprej? Breginjsko prebivalstvo že tako sestavljajo predvsem stari ljudje, pa naj še teh nekaj mladih gre? Za koga potem trpimo in si prizadevamo obnoviti do-

move in cerkve? Breginj mora ostati, mladi Breginjci pa tudi! To je naša skupna želja.

V pretresu vprašanj in skrbi se porajajo tudi drugačna vprašanja in ugotovitve. V stiski se pokažejo ljudje. Kaj je v njih? So nestrpni v pričakovanju pomoči? So drug drugemu nevoščljivi? Ali pomagajo drug drugemu in se zadovoljijo z majhnim? Pokažejo se kristjani. Pokaže se farno občestvo v svoji ljubezni do skupnega doma. Izbruhnejo pa na dan sedaj zatajevani sedaj ukročeni protesti: Če bi bil Bog, bi tega ne dopustil. Spregovori z nepreklicno gotovostjo ost minljivosti: Vse, kar smo si nakopili, lahko v hipu propade. To lahko stanjša polet mladim družinam, ki so zagnane v to, da bi imeli čim več in čim lepše. Stiska razodene človeku duha in ga loči od tistega, ki vidi svoj poslednji smoter v gmotnih dobrinah.

jz

Tudi starodavno cerkvico sv. Helene, Podbela pri Kobaridu, je potres uničil . . .

TOLMINSKI MOTIV

Jesenski travnik — pisana preproga:
tu korčki so dišeči, tam podlesek;
med živo mejo šipek dogoreva —
na veji vsaki droben rdeč obesek.

Na Rodnah se robidovje razpreda.
Za mladež sladki sadeži so mana,
ki prek osata brat jo gre v grmovje.
Opraskanih je rok, a nasmejana.

Pod bregom doli sonči se Tolminka
ki vsa ledena iz Korit priteče.
Ob njej o mladi sreči tiho sanjam —
Tolminka zanjo ve, a nič ne reče.

LJUBKA ŠORLI

K I P A S V O B O D E

V JULIJSKIH "MISLIH" je bila objavljena tudi slika znamenitega KIPA SVOBODE, ki stoji tako mogočno na Bedloe's otočku pred newyorškim pristaniščem. Dolga leta je pozdravljala novodošle priseljence, ki so se na ladjah podajali preko Atlantika v Novi svet. Zlasti begunci po zadnji vojni so ga bili veseli, ko jim je postava s plamenico oznanila, da so končno le prišli do nove, svobodne domovine.

Tudi mene veže na Kip Svobode čudovito lep spomin.

Bilo je v megljenem dopoldnevu 22. decembra 1949, ko se je naša mala transportna ladja "General Greely" bližala novi domovini. Begunci smo se na njej stiskali kot sardine — skoraj 1300 nas

je bilo v prostorih za 800. Hude viharje smo imeli za sabo: življenjske med revolucijo doma in po begunskih taboriščih tujine, pa še atlantske zadnjih dni. Trinajst dni smo preživeli na morju namesto obljubljenih devet: valovi so se poigrali z nami kot z orehovo lupino ter nas pognali južno od Azorov. Zdaj je končno nastopilo zadnje, mirno jutro: četudi smo rezali gosto meglo, smo za njo čutili sonce in pričakovali lep dan. Dva-krat lep: saj so nam javili, da bomo končno srečno prispeli v newyorško pristanišče.

Na krovu smo uživali svežino zraka — dolge dneve smo bili zaradi viharjev zaprti v notranjosti ladje in nas je pošteno pestila morska bolezen. Zdaj globoko dihamo in čakamo . . .

Po krovu je tekala mala Gregoričeva Marjetica: komaj je čeblljala nekaj besed, a bila je sonček naše ladje in menda edina, ki se je morska bolezen ni dotaknila. Razigrano je skakala in se smejala tudi takrat, ko smo vsi ostali bolni obležali. Skoraj zavidali smo ji to otroško brezskrbnost: nas so kljub nepopisnim občutkom pričakovanja nove domovine navdajale skrbi in kos srca smo pustili nekje daleč v rōdni domovini. To dekletce pa — kaj ve za vse to in kam prihaja s starši . . .

Nenadoma je prav ta otrok sredi krova obstal, nato pa v svoji otroški izgovorjavi zaklical na ves glas, da je vzbudil pozornost nas vseh: "Mama, Melika! . . ."

Njena "Melika" je pomenila v otroški izgovorjavi Ameriko. In mi smo mislili, da otrok niti ne ve, kam se vozimo! Kazalo pa je dekletce s svojim drobnim kazalcem v daljavo, kjer se je nad meglo dvigala roka s plamenico in je sonce pravkar osvetlilo mogočno glavo KIPA SVOBODE. Ves spodnji del kipa je bil še vedno v megli.

Med nami je zavalovilo: vzkliki, solze, objemi . . . Nekdo je zavriskal in vrgel kapo v zrak . . . Nepozabni trenutki!

Dolgo je vzelo, da smo pripluli bliže in se je polagoma razblinila megla. Pred nami je stala SVOBODA in z nepopisljivimi občutki smo jo pozdravljali . . .

Marjetica, hvala za tvojo "Meliko"! Danes si menda čikaška mamica — upam, da še znaš slo-

vensko in da tudi svojim otrokom, ki so v "Meliki" zrastle, znaš po slovensko pripovedovati, kako si nam takrat odkrila novo domovino. — — —

Danes se vse vozi z letali in pristaja na letališču: oropani so občutka, ki ga je nam dal prvi pogled na Ameriko pred izkrcanjem. Verjetno si ogledujejo Kip Svobode iz zraka pred pristankom — ponoči je bajno razsvetljen — kar pa gotovo ne prikaže tiste njegove mogočne veličine kot pogled s krova počasi bližajoče se ladje. Vsekakor: kip še stoji in oznanja svetu, da je svoboda ena človekovih najosnovnejših in največjih dobrin ter se je zanjo vredno boriti.

Na tisoče turistov obišče Kip Svobode sleherno leto, da si ga ogledajo od blizu in se povzpnejo nanj. Z Bedloe's otokom, na katerem stoji, je stalna zveza transportnih ladij in vožnja ne vzame dolgo. Razumljivo, da me je zamikal obisk in sem se po nekaj letih bivanja v ZDA turistom tudi sam pridružil. Morda bo tudi bralce MISLI zanimalo vedeti kaj več o tem znamenitem spomeniku — simbolu svobode vsemu svetu.

KIP SVOBODE je poklonila Francija: bil je dar francoskega ljudstva Združenim državam ameriškim za Dan neodvisnosti (4. julija) leta 1884. Še nekaj let torej, pa bomo slavili njegovo stoletnico. Seveda kip ni prišel preko Atlantika v enem kosu, kar bi bil za sleherno transportno ladjo prevelik zalogaj. Francoski dar je vseboval okrog 300 bakrenih plošč, katerih teža je bila 204.000 kilogramov. V kip, ki ima višino 151'1" (46.05 metrov), so jih sestavili na licu mesta. Celotna višina spomenika z zidanim podstavkom vred je 305'1" (92.99 metrov). Samo tabla z letnico, ki jo Svoboda drži v levici, ima 23'7" dolžine in je široka 13'7". Stegnjena desnica, ki drži plamenico, je dolga 42 čevljev. Kako velika je glava, nam pove tehle nekaj meril: nos ima dolžino 4'6", usta pa so široka tri čevlje. Razdalja med očesi meri dva čevlja in pol.

Že podnožje iz klesanih granitnih blokov je cela stavba. V njegovih prostorih so pred nekaj več kot dvajsetimi leti, predno sem odšel proti Avstraliji, začeli urejevati muzej raznih narodnosti, ki so se priselile v ZDA in doprinesle svoj delež k razvoju Novega sveta. Žal nisem zasle-

doval, kako se je zadeva nadaljevala, spominjam pa se, da se je za to stalno razstavo zavzela ameriška Slovenska ženska zveza. Če je muzej uresničen, smo Slovenci gotovo častno zastopani.

Dvigalo obiskovalca pripelje samo do vrha zidanega podnožja, oziroma do kipa. Od tam je treba "peš", za kar se Amerikanec težko potruji, a tu se mora, če hoče prejeti zadoščenje čudovitega razgleda. Počasi sopihaš po ozkih stopnicah med mogočnim železnim ogradjem v notranjosti kipa, ki povezuje bakrene plošče zunanje spomenikove oblike. Končno le prilezeš do naravne svetlobe: stopiš v prostor, ki ni ravno majhen, saj more biti naenkrat v njem 45 oseb. V glavi kipa se znajdeš. Razgledna okna — ne ravno majhne line — so v polkrožni kroni, ki krasi čelo Svobode. Nudijo ti čudovit razgled in šele tedaj se zaveš vratolomne višine ter mogočnosti tega francoskega edinstvenega daru Ameriki. Povzpeti pa se moreš še više: v notranjosti stegnjene desnice prideš do plamenice, ki je odprt okrogel balkon in na njem prostora za dvanajst ljudi naenkrat. Od tu je šele krasen razgled, ne le po Atlantiku, ampak tudi nazaj proti obali. Tam je velemesto New York s silhuetami stavb neprekosljive višine, ki se odražajo od ozadja sinjega neba. Nepozaben prizor!

Morda v Ameriki rojen Amerikanec, ki nikoli ni izgubil svobode, čuti drugače. Zanj je Kip Svobode le zanimiva turistična privlačnost. Priseljencu, zlasti še povojnemu beguncu, pa obisk napolni srce v nepopisljivim občutku svobode, ki ga ta mogočni kip oznanja. Nehote se spomniš rodne grude in domačih, od katerih te je odrgala krivična sila. Tu na balkonu plamenice si zaželiš, da bi isti občutek svobode iskreno začutili tudi vsi milijoni po svetu, ki so ga — ne po svoji krivdi — izgubili, ali pa ga sploh ne poznajo, ker ga še nikoli niso imeli. In zaželiš si tudi, da bi ga Amerika nikoli ne izgubila, saj je v preteklosti tolike sprejela iz pregananj in zapostavljanja ter jim nudila novo domovino svobode . . .

KIP SVOBODE, pozdravljen! Naj tvoja plamenica nikoli ne ugasne!

P. BAZILIJ

LEPO PRIZNANJE

V ČASU, ko se po vsej Ameriki vršijo proslave v počastitev 200-letnice ameriške revolucije, vse te napore povezuje, spodbuja in usmerja BICENTENNIAL TIMES, uradno glasilo ameriške vladne komisije za proslavitev 200-letnega jubileja. Če pomislimo, da je v Ameriki nad sedemdeset organiziranih izseljenskih skupin in da ta važni ameriški jubilej praznuje poleg številnih društev in ustanov tudi domala vsaka ameriška naselbina, potem ni težko razumeti, kako dragocena je vsaka vrstica v mesečniku Bicentennial Times. Človek bi se bal, da bomo Slovenci zopet povsem odrinjeni in ne bomo dobili v tem vseameriškem uradnem glasilu niti vrstice.

Koliko bolj smo bili torej vsi presenečeni, ko smo v letošnji marčni številki glasila **Bicentennial Times** zasledili lep in še dosti izčrpen članek o slovenskem doprinosu Ameriki.

Članek takoj v začetku pošteno prizna, da je že Tomaz Jefferson, glavni avtor ameriške deklaracije neodvisnosti, poznal in občudoval staroslavno slovensko demokracijo v Karantaniji ali Koroški, ki je bila zgodnji konkretni primer socialne pogodbe. Socialna pogodba, po kateri je ljudstvo nosilec oblasti, ki jo samo pogodbeno in pogojno poveri vladi, pa je bila ideološka in moralna osnova ameriške revolucije.

Tudi v drugem izjemno važnem obdobju ameriške zgodovine, ko je bil predsednik Združenih držav Abraham Lincoln, so Slovenci pustili za sabo sled v ameriški zgodovini. Takrat je namreč slovenski umetnik Leonard Volk postal znan kot prvi poklicni kipar v mestu Chicago in je bil edini umetnik, ki je smel posneti masko Lincolnovega obraza in rok. Po teh maskah je Volk izdelal prve kipe predsednika Lincolna, ki so po pričevanju ameriških virov služili kot vzorci vsem ostalim kiparjem.

Članek nadalje omenja pet slovenskih američkih škofov, med njimi zlasti škofa Friderika Baraga, pri katerem posebej podčrta, da je sedanji uradni kandidat ameriške katoliške Cerkve za proglasitev blaženim in da je bil med pionirji kulturnega pluralizma v Ameriki.

Vrstijo se drugi bleščeči primeri slovenskega doprinosu Ameriki. Majhen slovenski narod je dal Ameriki vsaj pet generalov in vsaj pet admiralov. Med politiki članek posebej omenja ohijskega guvernerja in ameriškega zveznega senatorja Franceta Lauscheta, med slovitimi slovenskimi arhitekti Jagra in Papesha, med vrhunskimi znanstveniki dr. Nielsena in dr. Kofolta, na področju aerotehnike pa Maksa Stuparja kot enega največjih strokovnjakov v letalstvu in graditelja ene prvih tovarn letal v Ameriki. Članek tudi prizna ameriško zadolženost Potočniku-Noordungu, ki je napisal

prvo obsežno znanstveno knjigo o vesoljskih poletih in je imel velik vpliv na pionirje vesoljskih programov v Ameriki, čeprav je sam deloval v Evropi.

Vse navedbe v glasilu **Bicentennial Times** so povzete po Poročilih Slovenskega ameriškega instituta (Newsletter of the Slovenian Research Center of America). Glasilo pohvalno omenja serijo programov o slovenskem doprinosu Ameriki, ki jo z velikim uspehom izvaja Slovenski ameriški institut in povabi zainteresirane čitatelje, naj pišejo po nadaljne informacije na ravnateljev naslov. Prof. Edi Gobec, 29227 Eddy Road, Wickliffe, Ohio 44092.

V zaključnem odstavku poročilo pove, da ima institut številne sodelavce po vsem svetu. Eden teh je tudi slovenski ameriški junak John Hribar, sin slovenskega rudarja iz Krayna v Pennsilvaniji, ki je trenutno institutov redni sotrudenik v Floridi. "John Hribar je bil težko ranjen kot član pete divizije marinov v ameriškem napadu na Iwo Jima. Pripomogel je k ameriški zmagi in se v krvi zrušil v času, ko je na vrhu gore Suribachi prvič zavihrala zmagovalna ameriška zastava", zaključuje svoje poročilo o slovenskem doprinosu Ameriki **Bicentennial Times**.

Srečni smo, da so slovenski uspehi spet zablesteli pred očmi vse Amerike. Res je, da smo po številu majhni in je komaj vsak dvestoti Amerikanec slovenske krvi. A ta slovenska kri "ne falí"! Na prste bi mogli prešteti vse razne druge narodne izseljenske skupine v Ameriki, katerih doprinos je bil doslej tako lepo in prepričevalno prikazan v vladnem glasilu proslavitve jubileja 200-letnice rojstva Združenih držav. Slovenski ameriški institut — Slovenian Research Center of America je znova pripel na prsa slovenskega naroda prelep pulselje, ki v slovenski in ameriški zgodovini ne bo ovenel.

S.R.C.

Tudi ponoči je kip Svobode daleč viden

ALI RES NI ČASA?

NEKAJ ČUDNEGA se godi v domačem življenju. Ženske, posebno gospodinjice in matere, večkrat tarnajo, da imajo vedno manj časa za stvari, ki ne spadajo v gospodinjstvo, so pa potrebne za vsakdanje življenje, ki bi bile koristne njim in vsej družini.

"Rada bi marsikaj koristnega prečitala, a kaj hočem, ko ni časa. Saj imam v hiši vedno več dela!"

Oglasi se starejša gospa: "Ali imate vodo v kuhinji?"

"Moj Bog", odgovarja mlada začudeno, "to ima vendar vsaka hiša!"

Stara gospa, nekoliko poredno: "Imate kopalnico, imate hladilnik, električni likalnik, loščilec za tla, luč v sobah, pralne praške? . . ."

"Gotovo! Kako bi mogli danes živeti brez tega?"

Stara gospa je umolknila. Mislija je na svoja mlada materinska leta. Tisti čas še ni bilo potrošniške dobe, ki v človeku ustvarja na stotine dnevnih nepotrebnih želja, ki napolnjuje hišo z vsemi mogočimi aparati, mehkiimi stoli in preprogami. Bilo je denarja komaj dovolj, da so dostojno živeli.

Mlada izobraženka, kakor bi čitala njene misli: "Joj", je vzkljknila, "vsak večer me vest peče, ko pomislim, kako malo sem naredila. V hiši se res vse blešči, a v meni je samo trudna praznota! . . ." In žalostno doda: "Nič nisem v celem dnevu 'zrastla'. Če bo šlo tako naprej, kaj bom dala svojim otrokom, ko mi jih Bog pošlje? Kaj svojemu možu?"

Stara gospa jo dolgo gleda: "Pustite vse, kar ni nujno, tako nujno kot vaša potreba po notranji duhovni rasti!" Nekoliko poredno doda: "Videla sem, da so prevelike udobnosti za človeka marsikdaj pogubne. V mehkih stoli je telesu ugodno, a v lenem telesu tudi duh počasi zaspi. V tem je nevarnost!"

Misli so ji bežale v preteklost, ko je bila sama še mlada mati. Marsikateri večer je opustila nevažno delo in ko je družina že pospala, vzela v roke Mohorjeve knjige, ali pa prečitala vsaj košček svetega pisma. To je bilo njej sladko plačilo za dnevni trud. Počutila se je kakor čebelica, ko se nasrka medu in'ga spravi v satovje. Tudi ona je tako shranjevala večne modrosti v srcu, da jih je o pravem času posredovala svojim otrokom in možu.

*

Opažamo, da tudi naša žena, posebno mlada, ne najde dovolj časa za resno čtivo. To se tudi že močno pozna.

Prevelika pažnja za udobnosti doma, oblačenja družine, izbrane hrane . . . brez dvoma vzame ženi veliko časa. A naj tega nikoli ne dela na račun duševnih in duhovnih dobrin svojih otrok in svojega moža!

Časi so težki in zmešani, prav zato od nas veliko zahtevajo. Predvsem pameti.

Otrok ima vso pravico pričakovati od staršev pre-mišljene odgovore na svoja nemirna vprašanja. Veliki svetovni dogodki, moderne in tolikokrat popolnoma napačne ideje, so po vsakovrstnih občilih takorekoč vsakdanji gost vsake družine. Ali smo pripravljeni, da o njih razgovarjamo z otroki? Da otrokom posredujemo pravilno gledanje nanje?

Ko se globoko zavemo te svoje dolžnosti in če svoje otroke resnično ljubimo, bomo — čeprav z velikim trudom — zmogli. Saj prav ljubezen je ona, ki gore premika.

ANICA KRALJEVA

KAJ JE NAŠA SLOVENSKA PESEM?

Govorica naše domače zemlje je. Iz nje diha grenkost pelina, sladkost in zdravje bezga, melise in mete, ki so rasli v vseh naših garteljnih; širokost gozdov in polj, preprostost travniških rož, od marjetk do Marijinih laskov.

Preproste so besede, neučene, toda v pesmi — v tej čudoviti govoricni zemlje privro iz osrčja tudi čustva rodov pred nami, ki so ljubili, hrepeneli, trpeli in se veselili kakor mi — in ta povezanost je moč, ki je nihče ustaviti ne more.

To je pesem. Sila ljubezni, ki povezuje!

KAREL MAUSER

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

K R S T I

Anton Magdič, Rooty Hill. Oče Kristjan, mati Zorka, rojena Božinovska. Botrovala sta Alojzij in Jožefina Magdič — Merrylands, 30. maja 1976.

Gordana Michelle Kukec, Mt. Druitt. Oče Jože, mati Marija Dukič. Botrovala sta Nikola in Valerija Zrilič. — Merrylands, 6. junija 1976.

Kathleen Krnel, Concord. Oče Ivan, mati Rajka, rojena Kraljevič. Botrovala je Ellen Krnel — Merrylands, 26. junija 1976.

Sonja Cesar, Fairfield West. Oče Marjan, mati Stefanija, rojena Oleksyn. Botrovala sta Roman Wowk in Irene Kociumbas — Merrylands, 10. julija 1976.

Anton Daniel Valenčič, Dural. Oče Franc, mati Ivanka, rojena Skok. Botrovala sta Krsto in Vinka Markovski — Merrylands, 17. julija 1976.

SLUŽBE BOŽJE v Merrylandsu so vsako soboto zvečer ob sedmi uri (ta maša velja za nedeljsko), ter ob nedeljah ob 9.30 (prepeva mešani zbor) ter ob 11. uri dopoldan. Poleg tega bo večerna maša ob sedmih tudi na prvi petek, 3. septembra in na Mali šmaran, v sredo, 8. septembra. — **CANBERRA** ima slovensko službo božjo na Veliki šmaran, v nedeljo 15. avgusta ob 6. uri zvečer v Garranu. Nato zopet 19. septembra istotam. — **BRISBANE** ima slovensko sv. mašo v nedeljo 22. avgusta ob 11.30 dop. v South Brisbane. — **NEWCASTLE** pa pride na vrsto en teden pozneje, to je v nedeljo 29. avgusta ob 6. uri zvečer v Hamiltonu. — **WOLLONGONG** pa v nedeljo 12. septembra ob 5. popoldan v Villa Maria kopeli.

SLUŽBA BOŽJA ZA NOVONASELJENCE ob pri-liki Marijanskega kongresa v Sydneyu bo v nedeljo, 12.

septembra, ob 2.30 popoldan v sydneyjski stolnici. Lepo vabim vse rojake, naj ta dan pokažejo, da smo veren, Marijin narod. Zato pridite v velikem številu na to prireditev. V stolnici pogledite, kje bosta naša prapora Brezjanske in Svetogorske Marije in napis "Slovenija". Tudi naše narodne noše, ki naj ta dan ne manjkajo, naj vam bodo kažipot, kje je v veliki sydneyjski stolnici slovenska skupina.

PRIJAVO za **II. vseavstralski mladinski koncert** v Merrylandsu, 28. avgusta, še lahko napravite. Če poznate glasbeno skupino dveh ali več oseb, ki večkrat skupaj nastopajo na raznih naših prireditvah (ob materinskem in očetovskem dnevu, etc), ji lahko poveste, da je dobrodošla. Več o tem koncertu najdete v prejšnjih dveh MISLIH

SVETI RAFAEL, naš zavetnik v Merrylandsu, kakor tudi zavetnik izseljencev, ima svoj praznik 29. septembra skupaj z ostalima dvema nadangeloma. Naša sydneyjska srenja pa ga bo praznovala v nedeljo 26. septembra. Po praznični maši ob 9.30 bomo imeli na cerkvenem dvorišču domači piknik, h kateremu ste vsi vabljeni. Upamo, da bo takrat že toplo vreme. Matere in žene, ki so spretno v pletenju in šivanju, naprošamo za razna ročna dela, ki bodo za nagrade. Če imate kako primerno stvar, jo oddajte v Merrylandsu, ali pa kateri koli članici Društva sv. Ane.

NOV GROB. — Zopet je smrt posegla med nas in pobrala rojaka v starosti komaj nekaj let nad petdeset. To je **RUDOLF HROVATIN**, ki je živel z družino na 28 The Grove, Fairfield. Rodil se je 23. 3. 1923. na Opčinah pri Trstu. Poročen je bil z Marijo, rojeno Božič, ki je po rodu iz Svete Lucije pri Tolminu. Družina biva v Avstraliji že enainvajset let. Rudolf je bil zaposlen kot gradbeni polir pri T.C. Whittle and Co. v Sydneyu. Že eno leto je bolehal na sru, pa je vendar do zadnjega opravljal svoje delo. Preminul je v ponedeljek 12. julija 1976 na svojem domu. Zaradi svojega mirnega in blagega značaja je bil zelo priljubljen. To je pokazala polna cerkev pri pogrebni maši, ki se je vršila v Fairfieldu v četrtek 15. julija. Pokopali smo ga na Liverpool pokopališču.

Pokojnik zapuščica poleg žene še sina Borisa (25 let) in hčerko Helen Vivian (16 let), ki obiskuje četrto leto na Canley Vale High School, v domovini pa še dva brata. — Družini izrekamo naše sožalje. Spomnimo se pokojnika v molitvah. Naj počiva v božjem miru!

AKCIJA "AMBROŽIČEV DOM" lepo napreduje. Doslej se je odzvalo apelu za nove darove nekaj nad sedemdeset rojakov, pa se število še dviga. Vsak dan prihajajo novi darovi po pošti in osebno, kar nas navdaja z veseljem in pogumom. Hvala vsem rojakom za razumevanje in podporo! Upamo, da se bodo dosedanjim dobrotnikom pridružili tudi ostali rojaki, ki še stojijo ob strani.

VSESLOVANSKO PRAZNOVANJE godu sv. Cirila in Metoda je bilo letos prvič v sydneyški nadškofiji. Zbrali smo se v Marayongu pri poljski cerkvi, ki je spomenik žrtvam vojne. Slovesnost se je vršila v nedeljo 11. julija ob 1.30 popoldne. S kardinalom Freemanom je somaševalo devet duhovnikov, ki so predstavljali sedem slovanskih narodov. Začetna pesem je bila "Zvonovi zvonijo . . ." in vsak narod jo je pel v svojem jeziku. Prvotako smo vsak v svojem jeziku molili vero in očenaš. Berila so bila v hrvaškem in poljskem jeziku. Vsaka navzoča narodnost je imela po eno prošnjo vernikov. Pri darovanjski procesiji so prinesli darove predstavniki narodov v raznih narodnih nošah. Pri obhajilu smo tudi Slovenci zapeli eno pesem. Po cerkveni slovesnosti je sledil kulturni spored na prostem. Pri tem so prvi nastopili naši "Mavričani" in želi bučno priznanje. Sledil je poljski in ukrajinski ples, nato pa v cerkvi še koncert ukrajinskega in češko-slovaškega zbora.

BODOČE PRIREDITVE našega centra navajam tukaj. Razlog za to je, da bodo naši rojaki odborniki v raznih društvih upoštevali datume in ne bomo imeli na nekatere nedelje ali sobote prireditve na dveh ali treh krajih. Saj se v takem primeru povsod pozna slaba udeležba. Te prireditve so:

28. avgusta, sobota: II. VSEAVSTRALSKI MLADINSKI KONCERT, Merrylands, ob 7. uri zvečer.

12. septembra, nedelja: Marijanski kongres za Sydney. Ob 2.30 popoldan služba božja za etnične skupine v sydneyški stolnici.

26. septembra, nedelja: Praznovanje sv. Rafaela, našega cerkvenega zavetnika v Merrylandsu, s slovesno mašo in piknikom.

16. oktobra, sobota: Družabna prireditev v Merrylands Masonic Hall.

7. novembra, nedelja: Ob 2. popoldan sv. maša za pokojnega p. Bernarda in vse naše pokojne na slovenskem delu pokopališča v Rookwoodu.

24. decembra, petek, božična vigilija: Polnočnica, Auburn.

27. decembra, ponedeljek: Naše tradicionalno "Štefanovanje", Auburn.

Ta spored sem poslal tudi vsem slovenskim organizacijam v Sydneyu s prošnjo, da bi naše datume upoštevali.

P. VALERIJAN

VABLJENI STE

na

DRUGI MLADINSKI KONCERT

v priredbi slovenskih verskih središč

zdržen s TEKMOVANJEM in IZBIRO ZMAGOVALCA

med prijavljenimi slovenskimi mladinskimi orkestralnimi skupinami.

Med nastopi skupin bodo vmesne pevske točke naše mladine.

Spored bo vodil p. Stanko.

PREZBITERIJSKA DVORANA, MERRYLANDS (SYDNEY),

Monitor Road (blizu slovenske cerkve),

SOBOTA 28. AVGUSTA ob sedmih zvečer.

VSTOPNINA: Odrasli \$2.00, mladinci \$1.00, otroci prosto.

V junijski številki MISLI omenjeni obisk papeža Pavla VI. v Et-Tabgha (5. januarja 1964) je pripeljal visokega rimskega romarja tudi v to svetišče. Dolgo je klečal pred skalo in ginjen molil, nato jo je ponižno poljubil. V skoraj dvatisočletni zgodovini katoliške Cerkve je bil prvi papež za Petrom, ki je stal na tem kraju.

Upati smemo, da bodo uresničeni načrti bodoče veličastne cerkve, ki naj bi na kraju Petrovega primata nadomestila sedanjo. Za novo svetišče je papež Pavel VI. dne 12. decembra istega leta, ko je kraj obiskal, že blagoslovil prvi kamen. Težko je reči, kdaj bo pričetek zidave, saj tudi neustaljene razmere v Sveti Deželi načrtom niso naklonjene. Za enkrat je v teku denarna nabirka med verniki pod vodstvom oo. frančiškanov — čuvarjev svetih krajev.

K RAZVALINAM KAFARNAUMA

pridemo iz Et-Tabgha po nekako tri kilometre dolgi cesti, ki se vije ob jezerski obali. Današnje arabsko ime kraja je Tell Hum, a nima prebivalcev: razen par skromnih hišic v bližini in nekaj votlin, ki služijo za bivališča, tu ni življenja. Zato pa je obiskovalcev vedno veliko: vsak romar svetih krajev si hoče ogledati tudi ostanke tega nekdanj bogatega mesta.

V stari zavezi mesto Kafarnaum ni nikoli omenjeno, v novi zavezi pa zelo zelo pogosto. Bilo je važno trgovsko središče. Bližu njega je tekla znana "morska cesta" (via maris), ki je šla iz Babilona preko Mezopotamije, Sirije in Palestine do Egipta. Še v srednjem veku je veljala za važno

Razvaline kafarnaumske sinagoge

kopno žilo med temi deželami. V Kritusovem času je mesto služilo za zbiranje dobrin, ki so jih sem tovorili iz vzhoda in zahoda, tu z njimi prekupčevali in jih zamenjavali. Mesto je ležalo na meji med pokrajinama Heroda Antipa in Filipa, četrtnih oblastnikov, ki sta po smrti očeta Heroda dobila dva od štirih delov kraljestva. Zato je bila na cesti pred mestom tudi carinska zapora, kjer so terjali mitnino od številnih trgovcev. Iz svetega pisma vemo, da je mitnico upravljal Levi, zaradi svojega poklica gotovo nič kaj priljubljen, saj so cestinarji takrat na splošno veljali za nepošteno oderuhe in goljufe. Vendar je Kristus tudi njega poklical za seboj in mož mu je sledil: postal je Matej, eden izmed štirih evangelistov.

Ko je Jezus v Kafarnaumu kosil v cestinarjevi hiši, so mu očitali, da se družijo z grešniki in je z njimi. Toda On jim je povedal:

Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike (Mk 2,17).

Ko evangeliji omenjajo Kafarnaum, pristavijo, da je to "njegovo mesto". Res se Jezus ni v Kafarnaumu rodil, niti ni tu umrl, vendar je sem na poseben način pripadal: zelo rad se je v tem kraju mudil, tu mnogo poučeval in storil tudi več čudežev kot kjerkoli drugod po Sveti deželi.

Tu je vrnil zdravje Petrovi tašči (Mk 1,21), v sinagogi je ozdravil moža z nečistim duhom (Mk 1,21-28) ter v mestu storil mnogo drugih čudežev, kot beremo pri Mateju. Posebno lepo je v evangelijskem poročilu opisano ozdravljenje hromca (Mk 2, 1-12), s katerim je dokazal nevernim Judom, da ima kot Bog tudi oblast odpuščati grehe:

Kaj je laže, reči mrtvoudnemu: 'Odpuščeni so ti grehi', ali reči: 'Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi!' Da boste pa vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe — reče mrtvoudnemu — ti pravim: Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom! (Mk 2, 9-11).

Znana je zgodba, ko je Jezus v Kafarnaumu ozdravil stotnikovega hlapca in pohvalil stotnikovo vero, častnikove besede "Gospod, nisem vreden . . ." pa je Cerkev sprejela celo v bogoslužje in jih uporablja tik pred prejemom obhajila.

V času oiskanja . . .

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

V Kafarnaumu je s slovesnimi besedami obljubil Jezus presveto eharistijo ter tako oznanil svoje telo in svojo kri kot hrano za večno življenje:

. . . Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče in živim jaz po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene uživa, živel po meni. To je kruh, ki je prišel iz nebes. Ne, kakor so vaši očetje jedli mano in so umrli — kdor je ta kruh, bo živel vekomaj (Jan 6,56-58).

Prav tu so zaradi tega novega nauka mnogi učenci odšli od njega. "Pretrda" se jim je zdela njegova božja beseda, da bi jo sprejeli, če je že niso mogli takoj razumeti.

In Kafarnaum? Pri vseh božjih naukih in tolikih čudežih je ostalo trdovratno mesto. Zato je — kot nad Korozainom in Betsajdo, kot smo že prej enkrat omenili, tudi nad njim izrekel Jezus grožnjo, ki se je kasneje tako žalostno uresničila:

In ti, Kafarnaum, se boš mar do neba povzdignil? — do pekla se boš pogreznil! Zakaj, če bi se bili v Sodomi zgodili čudeži, ki so se zgodili v tebi, bi bila ostala do današnjega dne. Toda povem ti: Sodomska zemlja bo na sodni dan laže ko tebi (Mt 11, 23 in 24).

Že stoletje po Kristusovi smrti je bil Kafarnaum res prava judovska Sodoma, kar izpričujejo domači zgodovinarji sami. Kot trgovsko mesto in pod tolikim vplivom tujih prekupčevalcev se je moralno popolnoma izpridilo. Ni imelo podlage za pošteno življenje, saj ni sprejelo božjega nauka. Tudi kristjane je preziralo — vzbujali so mu vest. Sledila je pot v padec: naslednja stoletja so "njegovo mesto" izbrisala iz površine zemlje. Kafarnaum je postal žalostna razvalina in ni nikoli več vstal iz ruševin. Še razvaline so dolga stoletja čakale, da pridejo na dan . . .

Pri kafarnaumskih raziskavanjih je važna letnica 1866, ko se je za te domala zasute razvaline blizu Genezareškega jezera začel zanimati kapetan Wilson in prepoznal v njih ostanke sinagoge. Njegovo odkritje je vzpodbudilo frančiška-

ne — čuvarje svetih krajev, da so pričeli misliti na odkup kraja: slutili so, da gre za arheološko pomemben kraj. Ko so imeli končno leta 1894 po mnogih težavah ozemlje v svoji lasti in proste roke, so pričeli s temeljito raziskavo tal. Niso se motili: šlo je za "njegovo mesto" — Kafarnaum. Odkopavanja sta leta 1905 vodila profesorja Kohl in Witzinger, nadaljevali pa v vsej natančnosti frančiškanski arheologi sami prav do leta 1921. Vodstvo je bilo v rokah p. Gavdencija Orfalija, nazareškega rojaka, ki je odkrival zgodovinske ostanke kos za kosom in leta 1922 objavil poročilo o svojem temeljitem delu. Dodatna raziskavanja sta izvršila leta 1969 frančiškanska patra Corbo in Loffreda.

V glavnem gre za dve odkritji: najdbo hiše Petrove tašče in pa ostanke sinagoge, ki so jih — v kolikor se je dalo — sestavili v prvotno lego. Obisk kraja je danes romarju zares užitek.

CANKARJA so doma letos uradno proslavljali na sto načinov in ga še. A pokazati so ga hoteli na silo v svoji luči. "Smešno" naj bi bilo "govoriti, da je bil katoličan", ker Cankar je bil "dejansko to, čemur danes pravimo marksist . . ." S temi besedami je Vidmar letos podiral to, kar je o njem sam govoril in pisal pred vojno. "Cankar se v grobu obrača, tako so zmaličili in enostransko prikazali njegovo resnično podobo. Gotovo ni nikoli niti sanjal, da ga bodo kdaj tako politično izrabili . . ." je pisal bivši profesor in dober poznavavec Cankarja prijatelju v tujino. Pravilno sta ga prikazala bralcem "Ognjišče" in pa "Družina", v kateri je dr. Vladimir Truhlar med drugim tudi citiral Cankarjeve besede iz pisma bratu Karlu, ki je bil duhovnik: ". . . v stranki mora biti človek, v **tolpi** (podčrtal oboje Cankar sam!), potem se mu vse prizanese; če stopi korak po svoji prosto izvoljeni cesti, je izglubljen . . ."

Verjetno je bil tudi ta članek poleg predavanja o Cankarju v Trstu in Gorici kriv, da so dr. Truhlarja na meji ob vrnitvi domov zasliševali štiri ure in mu odvzeli potni list. Tako smo brali med drugim 24. junija v uglednem nemškem listu "Frankfurter Allgemeine Zeitung". Potni list so mu menda kasneje vrnili. Dr. Truhlar je zadnja leta vsaj na videz kar precej verjel v iskrenost možnosti svobodnega sodelovanja. Pa se je pokazala tako jalova celo ob proslavi stoletnice — če nisi uporabljal rdeče barve.

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

ZA POROČNE OBLETNICE se že nekaj let zbirajo verniki v romarski cerkvi Nova Štifta pri Gornjem gradu. Letos se je 27. junija zbralo kar osemdeset zakonskih parov iz raznih delov Slovenije. Bogu so se skupno zahvalili za petdeset, štirideset, trideset ali manj let zakonskega življenja ter si obnovili zakonsko zvestobo.

Prisrčne so takele slovesnosti in tako pomembne zlasti v našem času, ko zakon kot zakrament za mnoge tako malo pomeni.

ZADNJI POTRES na področju Italije je v Beneški Sloveniji hudo poškodoval sledeče starodavne cerkve v občini Špeter Slovenov: cerkev sv. Jerneja v Dolenjem Barnasu, cerkev sv. Antona v Klenju in pa podružnico sv. Silvestra pod Karkošem. V občini Srednje pa je bila močno poškodovana cerkev pri Sv. Pavlu.

TUDI VISOKI JUBILEJI poleg novih maš so v zvezi s temi meseci. V Zapogah je daroval **železno mašo** (70 let mašništva) župnik **Franc Govekar**. Letošnji slovenski biseromašniki (60 let mašništva) so sledeči: **Karel Šparhake** je slavil pri Sveti Katarini — Topol, drugi pa je **Peter Flajnik** (Sentrupert na Dolenjskem). **Anton Požar** je imel biserno mašo na Kostanjevici pri Novi Gorici, jezuit **Jože Sečnik** v Dravljah (Ljubljana), duhovnik križniškega reda **p. Remigij Jereb** pa v Slovenski Bistrici. — Zlato mašo (50 let mašništva) je praznoval v ljubljanski stolnici **msgr. dr. Vilko Fajdiga**, profesor teološke fakultete in stolni kanonik v Ljubljani. V Mariboru pa je imel zlato mašo profesor **Gregor Zafošnik**, skladatelj in ravnatelj stolnega zbora ter predavatelj mariborske teološke fakultete. Ostali zlatomašniki so: **Franc Premrl** (Osek pri Šempasu), **Karel Jaš** (Maribor) in **Anton Rataj** (Sv. Danijel nad Prevaljami).

Po dolgih letih duhovniške službe se zahvaljujejo Bogu za vse dobro in hudo. V njih ni več velikih načrtov, tudi ni več tveganj in ne iskanj. S ponosom zrejo na prehojeno pot, ki so jo napravili v delu za Boga in narod. Vredni so naših čestitk in tudi naših molitev.

O POTRESU dne 6. maja, kateremu je sledilo še kar 160 sunkov, ter škodi predvsem po občinah Nova Gorica in Tolmin smo že precej pisali. Vseh poškodovanih cerkvenih objektov pri nas (cerkve in župnišča) je bilo 50. Drugje smo objavili, da si je Zavod za spomeniško varstvo v Novi Gorici pridržal pravico, da "iz umetniških in spomeniških razlogov odloča o obnovi cerkva". Kje se zatika, da odločb še ni? Kot je razvidno iz poročil, cerkveno vodstvo brez te zelene luči ne sme pozvati na poškodovanih cerkvah ničesar.

Koprski škof Jenko je ob vsem tem dejal: "Duhovnike, ki imajo zaprte cerkve in župnišča, skrbi, ali bodo mogli do zime odpreti cerkve in toliko popraviti župnišča, da se bodo lahko vselili. Potrebno bi bilo pospešiti postopek za popravila, dobiti več delovnih ekip. Seveda se moramo zavedati svojega položaja v današnji družbi . . ." (Da, za ta položaj vemo kljub raznemu pisanju celo med nami o "urejenih" in "celo do-

brih" odnosih, ki pa jim pravično lahko rečemo brezpravnost in popolna podrejenost!)

Na vprašanje, če pričakuje tudi pomoč od skupnih fondov, je škof Jenko odgovoril negativno, saj se pač "zaveda položaja v današnji družbi". "Privilegij" bi bil dobiti kaj iz skupnih fondov, "v katerih se steka pomoč iz svetnih ustanov". Takega "privilegija" pa Cerkev "ne sme iskati" (četudi je cerkvena stavba skupna streha vernikom, ki naj bi bili enakopravni državljani!). A škof v odgovoru pove tudi krščansko načelo, "da se ob nesrečah in naravnih katastrofah ne gleda na raso, barvo kože, na narodnost ali vero, temveč na potrebo. V vsakom ponesrečencu glej svojega brata! Samo tako raste v ljudeh socialni čut bratstva in edinosti . . ." Škof se pristržno zahvaljuje vernikom, ki so preko nabirk po vseh slovenskih cerkvah, ter preko "Družine" in "Ognjišča" pokazali svojo solidarnost do poškodovanih primorskih svetišč. Še naprej se priporoča.

ENA NAJLEPSIH gorskih železniških prog v Evropi je brez dvoma iz Jesenic skozi bohinjski predor čez Tolminsko in Kras v Trst. Letos obhajamo sedemdesetletnico, kar je (19. junija 1906) peljal po njej prvi vlak in jo odprl prometu. Gradnja te proge je bila takrat najdražja med vsemi v avstro-ogrski monarhiji. Med vrhunski dela tedanjega časa šteje tudi znameniti solkanski most, katerega kamniti obok v razponu 85 metrov je bil takrat največji in res edinstveni v Evropi.

28. julija 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — franciškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● Naše letošnje proslavljanje cerkvenih zavetnikov Cirila in Metoda na prvo julijsko nedeljo je poteklo v domačem družinskem razpoloženju. Slovesno bogoslužje ob polni cerkvi in ubranem petju vsakega prevzame — skoraj bi ne verjel, da smo tako daleč od doma. Tudi dvorana se je zopet izkazala, da nam za srečanja dobro služi. Ob polnih mizah dobrot in domačih melodijah orkestra "Bled" so se srečavali ter razgovarjali znanci in čas je hitro tekel. Seveda ni šlo brez srečo-

MELBOURNSKI ROJAKI!

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

THE WORLD BOOK AND CHILDCRAFT ENCYCLOPEDIA ?

Pokličite rojakinjo **DANILO STOLFA**
telefon 306 2664,

pa boste v domačem jeziku zvedeli
vse informacije ter po želji uredili nakup!

Za letošnji jubilej sta po progi vozila dva vlaka, podobna tistima, ki so ju videli predniki pred sedemdesetimi leti: eden je vozil iz Trsta do Bleda, drugi pa iz Beljaka do Mosta na Soči (Sv. Lucija).

AVSTRALIJI se smejemo, da že toliko let izbira svojo himno, pa se kar ne more odločiti — današnja republika Slovenija je na istem. Po dveh letih sprejetja ustave, ki pravi v členu 10., da "ima SR Slovenija himno, ki jo določa zakon", do te svoje himne še niso prišli. Zdaj spet govore — kot so že pred leti — da bodo sprejeli in uzakonili melodijo stare narodne himne "Naprej, zastava slave", ki jo je uglasbil Davorin Jenko. Le besedilo, ki ga je sestavil pesnik Simon Jenko, bodo spremenili in "aktualizirali". Kako in kdaj, seveda ni znano, verjetno pa se bo še dolgo vleкло.

Senator Miša Lajovic med nami

lova in pa dražbe (punčko je napravila in podarila gospa Marcela Bole), da je bilo več zabave in dobre volje.

Prisrčna zahvala vsem, ki ste pripomogli k tako lepemu prošenju, od ministrantov in pevcev pa do članic Društva sv. Eme, muzikantov in dražbarja Marjana Lauka. Hvala tudi vsem gospodinjam, ki so olajšale postrežbo s svojimi dobrotami.

KEW — NEDELJA 19. SEPTEMBRA DAN OSTARELIH — WALKATHON

Malo čudno in neverjetno se sliši združiti starost s hojo na kilometre. In vendar je bomo na svoj način. Ostarelim želimo pripraviti malo posebnega veselja — hodila pa bo zanje naša mladina.

Nedeljo 19. septembra želi versko središče v Kew posvetiti ostarelim rojakom med nami. Deseta maša bo opravljena posebej zanje, nas ostale pa bo spomnila, kaj smo dolžni starejšim in onemoglim. Po maši bomo naše goste počastili v dvorani z zakusko in domačimi pozdravi. Nato bodo prisostvovali pričetku WALKATHONA: mladina bo izpred naše cerkve začela svoje "pešačenje" v Box Hill do cerkve frančiškanskega semenišča (St. Paschal's College, Albion Road, 11,5 km od nas). Ostarele bomo medtem pripeljali tja, da bodo priča prihoda pešačev na cilj.

WALKATHON bodo organizirali naši MLADINCI, ki vabijo tudi ostalo mladino, da se jim pridruži. (Še očetje so dobrodošli, pa tudi mame, če se morda hočejo pomeriti z mladimi nogami!). Sponzorji kilometrov, bodite darežljivi! Nagradi bosta prejela dekle in fant, ki bosta največ nabrala. Posebno priznanje bo dobil tudi sponzor, ki bo najbolj darežljiv. Dobiček "pešačenja" bo šel v fond za bodoči DOM OSTARELIH.

Vsi ostareli slovenski rojaki med nami ste za ta dan toplo vabljeni v Kew. Javite nam, če potrebujete prevoz! — Mladino pa seveda vabimo, da s hojo pokaže svojo dobro voljo in razumevanje ter spoštovanje do starosti.

Formularje za udeležbo Walkathona dobite pri cerkvi v Kew.

Podrobnejša oznanila boste slišali v cerkvi na nedelje pred DNEVOM OSTARELIH.

Srečolov prošenjskega srečanja je prinesel naši cerkvi \$125.—, dražba \$48.—, darilne kuvertice tega dne pa \$1.041,48. Vsem dobrotnikom verskega središča iskren Bog plačaj!

Kot smo že objavili, smo imeli ta dan med sabo visokega gosta, senatorja **Miša Lajovica**. Rad se je odzval vabilu in prišel kot rojak med rojake. V cerkvi je sedel med "častno stražo" — fantom in dekletom v narodni noši in med bogoslužjem nam je bral enega izmed beril. Par v narodni noši ga je sprejel tudi pri vhodu v dvorano ter mu ob izrečni dobrodošlici pripel na prsa slovenski šopek nageljna in rožmarina. Po mojem pozdravu vsem navzočim je stopil na oder tudi on. Za svoje navduševalne besede je žel odobravanje vseh. Kot tolikokrat prej je tudi pri nas izjavil, da v parlamentu nastopa kot slovenski priseljenc, njegova narodnost mu je v ponos in je ne bo nikoli zatajil.

Mnogo rojakov je imelo v dvorani priliko govoriti z našim senatorjem in je imel komaj čas kaj pojesti. Marsikdo je po tem srečanju dejal: Fest slovenski fant je naš Miša! Slovenci smo nanj lahko upravičeno po-

nosni. Versko središče se senatorju Lajovicu iskreno zahvaljuje, da je ta dan preživel med nami. Upajmo, da njegov obisk ne bo prvi in zadnji, ampak bo še rad prišel med nas.

● Ker je bilo na popoldne proščenja običajno srečanje MLADINCEV, smo porabili senatorjev obisk tudi za intervju. Polurni predvideni razgovor v razredu se je zavlekel na celo uro. Lepo priliko so mladinci dobro izrabili, razgovor je kmalu sproščeno stekel in vprašanj ni bilo ne konca ne kraja. Marsikaj jim je senator lahko pojasnil iz prvega vira, obenem pa zgovorno pokazal, naj se nikoli ne sramujejo svojega slovenskega rodu. — Tudi za to uslugo — uro z Mladinci — senatorju Lajovicu iskrena hvala!

● Slovenskih porok ta mesec ni bilo, krst pa poleg nekaj hrvaških le eden (Kar prav, saj drugega dela ni bilo ravno malo!). Na nedeljo 4. julija so iz Montmorency k našemu krstnemu kamnu prinesli **Brigito Ano**. Je nova članica družine Janeza **Poljanska** in Jožefine r. Zammit. Čestitke staršem!

● Žal nas je zopet obiskala tudi smrt. V nedeljo 11. julija zvečer je nenadoma preminul **IVAN JELEN**. Našli so mrtvega v njegovem stanovanju v Glenroyu. Mašo zadušnico smo imeli v slovenski cerkvi na četrtek 15. junija, molitve ob krsti pa v kapeli Pogrebnege zavoda Tobin Brothers. Pokojni rojak je našel zadnje počivališče na keilorskem pokopališču.

Ivan je bil rojen dne 12. maja 1934 na Štajerskem, Podvelka pri Vuzenici. V Avstralijo je došel preko Avstrije pred trinajstimi leti. Ostal je neporočen. Tu ima bratrance in sestrično, vsi najbližji sorodniki pa so v domovini. Vsem izrekamo sožalje.

Pokojnega Ivana priporočam v molitev.

● MLADINCI so priredili na soboto 24. julija izlet na sneg. Mt. Buller jih je privabil in nekaj snega so res dobili — dovolj za kepanje in mavžanje, če ga že za smuko ni bilo nič preveč. Imeli so sončni dan in so uživali krasen razgled po planinah. Vse razigrane in zdrave je zvečer avtobus pripeljal pred slovensko cerkev.

Svoja redna srečanja na prvo in tretjo nedeljo v Kew porabljajo za zabavo in šport, pa tudi za resne razgovore v razredu. Intervju s senatorjem Lajovicem na prvo julijsko nedeljo sem že omenil. Na tretjo nedeljo tega meseca so gledali video-tape o svetovnem problemu lakote, dočim bo na prvo avgustovo nedeljo na sporedu izredno zanimiv video-tape v barvah: Človeško telo — čudovita stvar. Film bo razlagala in odgovarjala na vprašanja Kristina Tavčarjeva (hčerka gradbenega inženirja Branka Tavčarja, ustvarjalca načrtov naše cerkve), ki na melbournski univerzi končuje medicinske študije.

Kaj je na sporedu na teh mladinskih sestankih, bomo v bodoče sproti oznanjali v cerkvi (bo tudi na oglasni deski), da se jih lahko udeležijo tudi zainteresirani mladinci, ki sicer redno ne hodijo k srečanjem v Kew.

● Ker septembrska številka izide skupno z oktobrsko, naj že zdaj objavim vabilo bivšim fantom Baragovega doma na vsakoletno SREČANJE. Letos bomo praznovali obletnico našega hostela na soboto 18. septembra zvečer. Vsi so kot običajno vabljeni z družinami. Igral bo zopet orkester BLEED, da bo prijetno domače. Seveda ne bo izostalo pihanje sveč na torti, kar nam vsako leto pripravi obilico smeha. Kdo bo letošnji zmagovalc? — Vsekakor: ne pozabite datuma in gotovo pridite vsi Baragovci!

Na ta prijetni večer so povabljeni tudi vsi cerkveni pevci — vsaj nekaj v zahvalo za zvestobo koru. Pa tudi MLADINCI našega verskega središča so dobrodošli!

● Za **proslavo Očetovskega dne** (prva septembrska nedelja po deseti maši) ki jo priredi Slomškova šola, so se ponudili igralci, da ponove tudi na našem odru enodejansko burko "Prepirljiva sosedna". Igro so vzprijorili lani ob otvoritvi dvorane S.D.M. na elthamskem gričku. Zdaj bo tudi za udeležence očetovske proslave nekaj smeha in dobre volje.

● Za **II. vseavstralski mladinski koncert**, ki bo 28. avgusta v Sydneyu, se je v Melbournu prijaviло šest skupin: **Drava, Velenje, Sava, Primorski fantje**, najmlajši **Veseli planinci** in pa **Glasniki**, naša skupina verskih popevk. Priglasila se je ena pevka in morda bosta nastopila pevca v duetu. Vsekakor je zanimanja precej.

Avtobusa sta naročena dva: eden je že poln, drugi na polovico. **Kdor želi na koncert, naj se čimprej prijavi, da ne bo prepozen!** Poleg udeležbe pri koncertu je v načrtu ogled Sydneya (Opera House in nekaj drugih zanimivosti), na poti domov pa Canberre. Po želji bomo poskrbeli tudi za prenočišče pri slovenskih družinah ali v motelu.

Točen odhod avtobusov bo objavljen pri cerkvenih oznanilih, enako odhod iz Sydneya proti domu. V olaj-

šanje družinam z več člani (zlasti nastopajočimi) smo napravili sledečo lestvico cen prevoza: posameznik ali prva oseba v družini \$25.—, druga oseba iste družine \$20.—, tretja \$15.—, četrta in naslednja oseba pa po \$10.—.

Avtobus za obisk sydneyskega koncerta pripravlja tudi DRAVA skupno z Mladinsko sekcijo S.D.M. — novi znak zanimanja, ki ga pozdravljamo. Ko to pišem, mi pogoji in ugodnosti te skupine niso znane. Kdor se ji želi pridružiti, bo dobil potrebne informacije preko S.D.M.

Prenosni pokal lanskega prvega mladinskega koncerta ima DRAVA. Upajmo, da bo pokal iz Sydneya srečno priromal nazaj v Melbourne. Vsem nastopajočim želimo obilo uspeha!

● Ob zaključku **potresne akcije** verskega središča znaša naša nabirka res lepo vsoto **\$2,658.50** in se vsem darovalcem iskreno zahvaljujem. Pokazali smo solidarnost do bratov in sestra v nesreči ter tudi do slovenske Cerkve, ki ne upa pričakovati nikake pomoči od skupnih fondov ali od domače oblasti. Kljub zaključku akcije je še vedno vsak dar hvaležno sprejet.

Skupaj s štirimi tukajšnjimi slovenskimi društvi (\$5,227.53) je naša viktorijska skupnost torej zbrala za potresno območje **\$7,886.03**. Za nas vse kar vzpodbudne številke.

● Versko središče bo vključen v slovensko radijsko uro na 3EA vsak zadnji ponedeljek v mesecu. V juliju (26. julija) smo pripravili kulturno-verski program o svetih bratih Cirilu in Metodu ter njunemu velikemu pomenu za kulturni razvoj našega naroda. Kot slišimo od mnogih, je bila oddaja ugodno sprejeta. S svojim lepo barvanim glasom nam je bila v pomoč gospa Lidija Čušinova iz Geelonga in se ji za uslugo zahvaljujemo. Upam, da ne zadnjič.

Prihodnji program verskega središča bo na pon-

STOP PRESS! MELBOURNSKI STARŠI GOTOVO PREBERITE!

Slomškova šola verskega središča v Kew, ki deluje že šestnajst let, in ostale šole naših društev so dobile svoje priznanje. EDUCATION DEPARTMENT za Viktorijo je odobril našo prošnjo in SLOVENSKI JEZIK je bil sprejet kot jezikovni predmet šolskega programa srednjih šol (High School). Pogoj je ta, da imamo dovolj učencev, ki bi slovenski jezik izbrali za svoj srednješolski predmet namesto kakega tujega jezika (fransoščine, nemščine . . .). Pouk se bo pričel z novim šolskim letom (v februarju 1977) v okviru sobotnega pouka modernih jezikov (dve dopoldanski uri). Predviden je slovenski razred v treh srednjih šolah: srednja šola melbournske univerze, Box Hill in Maribyrnong. To je naš prvi korak k priznanju slovenskega jezika tudi za maturitetni predmet. Če bo kaj priglašencev izven mesta, ni izključen razvoj slovenske dopisne šole.

Ob tej priliki naj se iskreno zahvaliva gospa Aleksandri L. Ceferinovi, B.A., M.A., D.Ed., brez katere bi tega načrta ne zmogli izvesti. Za našo skupno slovensko zadevo se je zavzela z navdušenjem in imela veliko potov, kjer bi brez njenega posredovanja zlahka obtičali v slepi ulici. Obljubila nam je vso pomoč tudi v bodoče, da bo začeto delo steklo v prave tire.

Uspeh je za nas izredno velikega pomena, slovenski mladini pa najlepši dokaz, da je njih materin jezik s svojim literarnim bogastvom dragocena dediščina, ki jo je vredno ceniti. Zdaj bodo imeli ugodno priliko, da jezik, ki ga vsaj delno že poznajo in jim je poleg angleščine bliže kot vsak drugi, tudi med svojim rednim šolskim izobraževanjem zares spoznajo, obogatijo, vzljubijo in ohranijo.

Slovenska melbournska mladina, prijavi se čimprej, da izpolnimo dane pogoje! Vse informacije dobite v slovenskem verskem središču v Kew (telefon 86 7787).

P. Bazilij in P. Stanko

deljek 30. avgusta. Ker praznujemo letos 200-letnico ZDA, se bomo ustavili pri naši največji izseljenski skupini — ameriških Slovencih.

● Napovedano zidarsko delo v skladiščnih prostorih pod cerkvenimi stopnicami je končano; vlažna stran je prekrita z novo steno, ostale stene pa s plastjo malte. Prostovoljci-zidarji so bili Štefan Srnec, Ivan Koroša in Rudi Simunkovič, električno napeljava pa je prestavil Jernej Podbevšek. Vsem iskrena hvala!

● Na nedeljo 25. julija, ob zaključku tedna usuznjeh-nih narodov, smo se ostalim narodnostim pridružili tudi Slovenci. Zbrali smo se k mednarodnemu bogoslužju v stolnici in med javnimi molitvami raznih jezikov se je oglasila tudi molitev v slovenskem jeziku. Molili smo za vse preizkušane narode, ki nimajo svobode. Stolnica je bila nabitno polna ter je s številnimi

pestrimi narodnimi nošami kazala res mednarodni značaj. Prav je, da je bila med zastavami tudi naša slovenska.

● Večerne maše bomo imeli: na prvi petek v septembru (3. sept.), na sredo 8. septembra (Mali šmaren), na sredo 15. septembra (Žalostna Mati božja), na prvi petek v oktobru (1. okt.), na ponedeljek 4. oktobra (Sv. Frančišek) in na četrtek 7. oktobra (Rožnovenska Mati božja).

MORWELL (Gippsland) ima redno slovensko mašo na četrto nedeljo v avgustu (22. avgusta). Ne pomotite se, ker ima mesec pet nedelj!

WODONGA bo imela spet redno slovensko mašo v septembru. Z izjemo bi jo tokrat imeli namesto na tretjo nedeljo kot običajno — **še na četrto (26. septembra)**. Lepo prosim, povejte tudi drugim rojakom, ki nimajo MISLI!

DR. VLADIMIRJA TRUHLARJA in njegove težave s potnim listom na meji smo omenili v rubriki "Izpod Triglava". Dodali smo, da je bil najbrž tudi CANKAR kriv tega. Dr. Truhlar se posebej posveča študiju slovenskih literarnih tekstov in Cankarja dobro pozna, študiral je tudi pisma, ki jih je Cankar pisal svojemu bratu duhovniku, ki marsikdaj povedo več kot beseda, pripravljena za tisk. A je doma tudi za počastitev Cankarja ob stoletnici rojstva očitno samo ena pot.

Ob dr. Truhlarjevemu predavanju o Cankarju, ki ga je imel v zamejski Gorici, nam daje **KATOLIŠKI GLAS** 20. maja tole poročilo, ki je vsekakor zanimivo:

"Predavatelj je najprej opozoril, da pisatelja Cankarja, ko govori o Bogu, ne bo nikdar razumel fisti, ki zanika to, kar je izven materialnega in izkustvenega. Nato je razčlenil Cankarjevo miselno pot. Eno je gotovo: v Cankarju je bilo vedno religiozno jedro, od katerega se ni nikdar oddaljil. To jedro ga je vodilo iz vere mladosti v liberalizem; ko je v njem odkril gnulobo, se je za nekaj časa oklenil Nietzscheja; nato je postal socialist, ne da bi ga osvojil marksizem. Zadnja leta pa postane Bog srčika njegovih spisov.

Dr. Truhlar je svoja izvajanja naslonil na dr. Izidorja Cankarja, ki je bil bratranec Ivana Cankarja in poznan umetnostni kritik ter je na-

KAREL MAUSER:

**VEČNA
VEZ**

9

Počasi se je Matt začel zavedati, da se mu misel na Jane umika iz njega. Kakor sta se oba z Dorothy trudila in mučila, da bi tiho prešla čez tisto, kar je oba zgrabilo, tako sta vendar oba natančno vedela, da sta prišla na pot, ki ni prava, toda že tako nujna, da si življenja brez te poti ne moreta več misliti. Nič ne govorita o njej. Matt si marsikdaj celo zatrjuje, da se je razkrila ljubezen samo mimogrede, in kolikokrat se to v življenju zgodi. Življenje pozneje to samo zravna.

Toda kljub vsemu se je zavedal, da laže samemu sebi. Dorothy si ni lagala. Natančno se je videla in vsaka njena misel je bila pripeta na Matta. Ljubila je Jane, toda videla je, da je v življenju ni več. Živi, toda tisto njeno življenje je umiranje v temi. Ne trpi več, ne zaveda se, da Matt živi naprej, da živi njen otrok. Vse ji je daleč.

Matt je prost, zakon je zakon, toda za Dorothy ni zakona, če se žena ne zaveda več, da pripada možu. Kaj naj Mattu pomeni Jane? Živi za zamreženim oknom, daleč od njega, ne more se z njo razgovoriti, otrok nima matere. Mar je to zakon?

Kaj nima Matt pravice, da se razporoči in se poroči znova? Kdo mu more to braniti? Sodišče ga bo razvezalo in poročilo.

Včasih se ji za hip zazdi, da je poroka v cerkvi le nekaj drugega kakor pred sodnikom. Sama je imela tak občutek takrat, ko se Bob ni hotel poročiti v cerkvi. Pozneje je isti občutek pre-

šel in ko je Bob odšel, se ji je zdelo prav, da se ni poročila pred duhovnikom.

Kadar gre globlje, se tudi v Dorothy ustavi nekaj, česar ne more prav prijeti, toda vendar čuti. Sluti sicer, da bi Matta poročila kjer koli, pred sodnikom ali pred cerkvi, toda na tihem si le želi, da bi ga v cerkvi, tako kakor Jane.

Včasih se ji zazdi, da so vse njene misli abotne. Ustvarja si sanje, ko vendar ne ve, kaj je v Mattovem srcu. Da jo je takrat v kleti tako čudno povpraševal, da jo je na rokah nesel prek luž in jo postavil na prag, mar naj bo že to dokaz, da jo ljubi? Ona mu je rekla, da ga ima rada, toda Matt ni rekel niti besede. Besede?

Dorothy čuti, da je na Mattovih rokah. Kakor pero jo je prenesel tja čez. Res ni nič rekel, toda imel je drug glas in Dorothy se spomni, kako so se mu tresle roke.

Srce nikoli ne laže, tudi če usta drugače govore. Dorothy to ve.

Med Mattom in Dorothy se je pričeval tih boj. Dorothy se je borila samo zanj. Matt se je boril z njo in z Jano in s tistim nevidnim, ki je bilo najtežje.

Matt si je moral priznati, da Dorothy zmaguje. Kadarkoli jo je videl, ga je obsla želja po mirnem življenju, po resničnem domu, ki ga stara Kristina ne more pripraviti. Da bi bilo spet tako kakor takrat, ko je v hiši živela Jane. Da bi ne dihalo življenje samo iz stare Kristine, temveč tudi iz mlade zdrave žene.

Najhujše je Mattu vselej, kadar se vrne od žene. Že v naprej ve, da bo zvečer prišla Dorothy. Včasih misli, da bi se ji umaknil in naročil Franku, da bi ji povedal, kar bi ji moral sam. In vendar jo vselej počaka. In se mu zdi, da bi nekaj manjkalo, če bi ne prišla. To mu je najhujše. Še poln bolečine, ki jo je prinesel od Jane, počiva z očmi na kipečem zdravju Dorothy.

Za Andrejev god je Dorothy spekla lepo pogačo in povabila otroka in Matta na večerjo. Že zavoljo otroka se Matt ni upiral. Povabil je tudi Franka, toda Frank se je trmasto branil. Mattu se je zdelo to zelo čudno.

— Zakaj ne greš?

Tedaj se je Frank nasmehnil. Počasi si je zvijal cigareto in kar naprej strmel v Matta.

— Nekaj bi ti rekel, če ne boš zameril.

— Reci, — je zinil Matt.

— Se ti ne zdi, da gre življenje mimo tebe?

Matt ga je začudeno gledal.

— Menda nisi slep. Star sem pa vidim. Dorothy te ima rada.

— Ne morem zato, — je rekel malomarno.

Tedaj se je Frank obrnil, pljunil skož zobe in mirno rekel:

— Ti, Kristina je prinesla pol življenja. Ti pa potrebuješ celega. In otrok tudi.

Odšel je skož vrata. Matt je strmel za njim in zdelo se mu je, da je Frank videl vanj od prve ure.

Ko je Matt z Andrejem vstopil pri Stevu, je bila miza že pognjena. Barbara in Andrej sta bila vsa iz sebe. Stari Steve je sedel v naslonjaču in kadil. Mattu se je zdelo, da je truden. Kakor da ga nekaj teži, o čemer ne more in ne sme govoriti.

Dorothy je bila v novi modri baržunasti obleki. Matt je čutil, da jo ima nalašč za to priliko.

Potlej je Matt sedel k Stevu. Stari je počasi obrnil glavo in se zastrmel vanj.

pisal uvod k Cankarjevemu spisom, ki so izšli pri Novi založbi v Ljubljani.

Po predavanju se je razvila diskusija, pri kateri je predavatelj lik Cankarja še dopolnil s citati iz ljubljanskih listov (Družina, Delo in Naši razgledi). Pri tem je zlasti prišla do izraza ugotovitev, da je bila vsebina Cankarjevega življenja priostren čut za resnico in dosledna poštenost. Cankarja si ne sme nihče lastiti, kajti bil je kot prerok, ki je dosledno branil pravico in se boril proti krivici. Zato je neprijeten za marsikatero sedanjega rodu kot je bil za svoje sodobnike. Ostal bo velik za vse čase. — jk"

Že to poročilo je kaj zanimivo za pravilno poznavanje pisatelja Ivana Cankarja. Koliko bolj je moralo šele biti zanimivo samo Truhlarjevo predavanje za vsakega, ki mu je Cankar pri srcu. Vsekakor tudi dovolj "zanimivo", da je predavatelju na meji povzročilo težave.

Ko bi Cankar danes živel, bi gotovo ne molčal. Preveč je bil pošten, da bi ne rekel svoje, ko bi videl, kako vpregajo kulturo in resnico v politični voz . . .

DAROVİ ZA BERNARDOV JUBILEJNI TISKOVNI SKLAD:

\$6.— Stane Furlan, Anton Bogovič, Eva Wajon, Alojz Poklar, Marko Zitterschlagler, Jože Kučko, Vili Mrdjen; \$5.— Franc Kokot; \$4.— Alojz Ličen, N.N.; \$3.— Stefan Plej, Celestin Benčič, Milena Abram; \$2.— Jože Horvat, Andrej Udovič, Anton Šajn, Lidija Bole, Janez Turk, Frančiška Šajn, Drago Gračner, Vili Mencigar, Leopold Dejak, Anica Smrdel, Terezija Jošar; \$1.— Ignac Lipič, Alda Battista, Otilija Srebrnič, Ana Baranowski, Stanko Fatur, Marta Zrim.

SLOVENSKI MISIJONARJI,
TOGO, AFRIKA:

\$30.— Alojz Poklar (za lačne),
Julka Mrčun; \$15.— Ivanka Bajt;
\$10.— Martin Venier (za lačne);
\$6.— N.N.; \$5.— Jaka Maglica,
N.N., N.N. (za lačne), družina Su-
šec; \$4.— Anton Šajn (za lačne),
Anton Bogovič.

ZA INDIJSKE MISIJE:

\$5.— Ivanka Bajt; \$2.— Anton
Bogovič.

Dobrotnikom Bog povrni!

*

PRIHODNJA ŠTEVILKA

"MISLI"

BO DVOJNA:

SEPTEMBER-OKTOBER.

Izšla bo ob koncu septembra.

*

Izvirke tega rogovilastega ilirizma
je nepoznavanje naroda, malovernost
ljubezni ter tista strahopetnost: kaj
bo z nami? Tista strahopetnost, ki
škili na jugoslovansko teto in češke-
ga strica, namesto, da bi pogledala
v zdravo srce narodovo. Če smo se
držali v klavnosti petnajst sto let.
se bomo držali še sedaj, ko smo kul-
turni. Nase se zanesimo — to je
vse!

IVAN CANKAR

Kaj pravite

ALI SME K OBHAJILU?

„... Ločila sem se in sem zdaj ponovno poro-
čena, seveda samo civilno, ker je bila moja prva
poroka v cerkvi. Nedavno mi je duhovnik re-
kel, da ne morem prejemati obhajila. Čudno:
ko sem bila takoj po ločitvi na obisku v domo-
vini, mi je pa domači župnik pri spovedi dal
odvezo in mi rekel, da smem k obhajilu. Ali
Cerkev tu drugače uči in ravna kot doma? ...”
(Iz pisma naročnice)

CERKEV ne uči tu nič drugače kakor doma ali kjer
koli po svetu. Iz Vaših besed sklepam, da ste bili doma
na obisku le kot ločena oseba, ne pa tudi že kot po-
novno, civilno poročena. V tem primeru, ker ste živela
sama, Vam je duhovnik smel dati odvezo in mogli ste
prejemati sveto obhajilo. Cerkev moža in žene ne
more prisiliti, da živita skupaj, če ne gre. A kljub živ-

— Tako čudno slabo se počutim nocoj, — je rekel tiho. —
Sem že mislil leči, pa sem zavoljo otroka počakal. Naj ima svoje
veselje.

Spil je skodelico čaja in vzel košček pogače, ki mu jo je pri-
nesel Andrej. Potlej se je s težavo vzdignil, pobožal Andreja po
laseh in odšel.

Matt se je zagledal v Dorothy in z očmi vprašal, kaj je z
očetom.

Zaprla je oči in ni rekla besede.

Andrejevo čebljanje je premostilo čudno tišino, toda Matt
je čutil, da je nekaj narobe. Iz zadrege ga je rešila Dorothy, ki mu
je rekla, naj bi še enkrat stopil po Franka. Morda se je premislil
in bo le prišel.

Mattu je bilo prav. Vesel je bil, da je prišel na prosto. Zunaj
je bril oster jesenski veter in česal poslednje listje z vej. Bil je
zadnji dan novembra.

Kristina je sedela v kuhinji, ko je vstopil. Dvignila je glavo
od knjige. Vprašal je po Franku.

— Spat je šel, — je rekla.

— Tako? Prav, Kristina. Nič čudnega. Vreme je tako, da
je za spanje kakor nalašč.

Obrnil se je in odšel. Veter se mu je zaganjal pod noge kakor
pes. Po zraku je nosilo listje.

Ko je prišel nazaj do Steva, je za hip obstal v veži. Skoz
steklena vrata je videl, da Andrej sedi v Dorothyinem naročju in
se igra z njenimi lasmi.

Potlej je slišal otroka, ko je dejal:

— Če bi bila ti moja mama, bi te zelo rad imel.

Dorothy ga je božala po licih:

— Jaz tudi tebe, Andrej. Tako kakor Barbaro.

Ni upal takoj vstopiti. Brez potrebe je z ropotom obrisal
čevlje in se šele potlej potegnil skozi vrata.

(Dalje prihodnjic)

ljenju narazen ali celo sodiščni ločitvi sta pred Bogom
še vedno mož in žena, saj se Cerkev drži Kristu-
sovega nauka, da je zakon neločljiva vez. Kristus je
rekel: "Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči"
(Mr 10,9). Cerkev ne more spremeniti Njegovega nauka:
"Kdorkoli se od svoje žene loči in se oženi z drugo,
preštvuje z njo; in ako se žena, ki se je ločila od
svojega moža, omoži z drugim, preštvuje" (Mr 10,
10sl).

Po Vaši civilni poroki pa je stvar drugačna in žup-
nik domače fare bi Vam povedal isto kot vsak du-
hovnik v Avstraliji. Zdaj niste več sama, ampak živite
z osebo, ki pred Bogom ni Vaš mož, četudi ga prizna
država po civilni poroki kot takega. To stanje človeku
ubrani vredno pripravo zakramenta sprave, resnično
kesanje in seveda trdni sklep, kar se za vsako spoved
zahteva. Saj taka oseba vztraja v zakonski skupnosti,
ki je pred Bogom neveljavna: tudi do iskrenega zdru-
ženja s Kristusom v obhajilu tako ne more priti.

Zato Cerkev na splošno ne sme drugače ravnati:
ne more dati odveze in ne more takega katoličana pri-
pustiti k obhajilu, dokler živi v taki zakonski zvezi.
Tudi mu ne dovoljuje cerkvenega pogreba razen v pri-

meru, če je ohranil zvezo s Cerkvijo in dal pred smrtjo neko znamenje kesanja nad svojim civilnim zakonom, ki pred Bogom ni bil urejen. Tudi krstni ali birmanski boter tak kristjan ne more biti.

So pa **izredni** in redki primeri, ko pod gotovimi, s strani obeh civilnih zakonov dobrovoljno sprejetimi pogoji, Cerkev dovoli prejetje zakramentov. A to so primeri, kjer poleg sprejetih pogojev glede skupnega življenja pride v poštev, da civilni zakon okolici ni znan in torej ni nevarnosti za pohujšanje vernikov. Cerkev pri tem upošteva zlasti družino takega civilnega zakona, ki je tu kot dejstvo: v dobro otrok je, da ne razpade, če že ni možnosti, da se uredi in popravi zakon pred Bogom. Zato tudi ne odreka krsta otrokom civilnega zakona, če le dobi zagotovilo staršev, da bodo otroci prejeli krščansko vzgojo.

Nekatere škofije so ustnovile posebne komisije teologov in drugih strokovnjakov, ki proučujejo razna s cerkveno-pravnega in moralnega reda zapletena vprašanja civilnih zakonov ločenih oseb in njih odnos do zakramentov. Znak, da Cerkev skuša nuditi pomoč do skrajnosti, če le more in sme.

Rad bi tudi poudaril, da marsikatera ločena, a v cerkvi izvršena poroka, morda kot zakrament ni bila veljavna, četudi na zunaj tako izgleda. So gotovi pogoji, ki jih zakon kot zakrament mora imeti, ko ga dva

sklepata. Posebna škofijska sodišča preiskavajo predložene primere. Če po zapriseženih dokazih ugotovijo, da pri sklepanju cerkvenega zakona vsi pogoji niso bili vzeti v obzir, izrečejo v imenu Cerkve svojo avtoritativno besedo, da je bil tako sklenjen zakon neveljaven. Oba navidezna zakonca takega "zakona" sta po tej razsodbi prosta in se smeta ponovno poročiti v cerkvi z novim življenjskim drugom. Poudarjam pa, da **tu ne gre za cerkveno ločitev**, ki je ni in je ne more biti, ampak le za razsodbo Cerkve, da v gotovem primeru **zakon sploh ni bil nikoli sklenjen pred Bogom** in kljub obredu v cerkvi ni nikdar obstojal. Upam, da sem dovolj jasen.

Vsekakor primeri ločenih oseb in ponovno civilno poročenih niso lahki za Cerkev, katere naloga je učiti božji nauk neokrnjen in voditi ljudi k zveličanju; enako niso lahki za vest katoličanov, ki to spolzko pot izberejo v sili razmer. Cerkev rada pomaga v okviru danih možnosti in naroča tudi duhovnikom, naj kažejo svoje razumevanje do teh bolečih primerov. A dane možnosti imajo meje. In razumevanje še ni ono, kar mnogi želijo: od duhovnika bi radi vsaj molčeče zahtevali, da je kljub civilnemu zakonu vse ravno in prav. Vsak teh primerov je več ali manj tudi pohujšanje drugim, ki dobe o zakramentu zakona zlahka napačne pojme in morda v svojih družinskih težavah sami izberejo isto pot.

P. BAZILIJ

Fr. Philip I. Feryan O.F.M.

Holy Family Slovene Mission

47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007

Telefon: 46-5733.

ZE DVAKRAT sem pogrešala odmeve iz Adelaide. Ne vem, kaj dela naš duhovni vodja p. Filip. Na četrto nedeljo nam je pridigal, da smo MI Cerkev in ne ON — vsaj tako sem ga razumela. Da smo Cerkev VSI skupaj, bo menda že držalo. Pa celo o prvem svetem obhajilu ni nič napisal! Bilo je tako lepo, da mi je prišlo do solz, ko sem videla teh pet otrok pred oltarjem in se spomnila svojega prvega obhajila. Nagovarjala sem ga, naj vendar kaj poroča, pa mi je odgovoril: "Ah, kaj, ko pa bi moralo biti deset prvoobhajancev!" (Poročilo o prvem obhajilu najdete pod "Križem avstralske Slovenije". — Op. ur.)

Upam, da pater ne bo nevoščljiv, ko se je zdaj "Cer-

Pravijo, da "lačen lev še muhe žre" — iz istega vzroka je prišlo to pismo pod glavo avgustovih "Adelaidskih odmevov" namesto med pisma naročnikov ali pa v uredniški koš. Kot urednik sem si privoščil izjemo, ker je danes zadnji dan za tiskarno in željenih odmevov spet ni. Mi je žal — a drugič ne bom več čakal! "Adelaidski odmevi" so zadeva izseljenskega duhovnika, ali pa jih ne bo, če on nima namena izrabiti ponujenega prostora v MISLIH. — Urednik.

kev" oglasila, če že duhovnik molči. Je res, da ne smemo pričakovati od duhovnika, da nam vse prinese na zlatem krožniku. Po drugi strani pa razumem, da so "Adelaidski odmevi" nekaka kronika življenja naše skupine, poročila in oznanila, ki jih ne more pisati vsakdo, ker jih niti ne ve, saj je duhovni voditelj najbližje in včasih edini pri viru podatkov. Tudi svoja farna oznanila piše on, mi jih pa beremo. Res me zanima, kaj bi nam ostalo v tiskani besedi zbranega o življenju Slovencev v Melbournu, če bi ne "tipkal" že toliko let p. Bazilij, ali o Slovincih v Sydneyu, če bi ne poročal od tam v Misli p. Valerijan. O Adelaidi za bodočega kronista ne bo dosti pisati, če "odmevov" ne bo. Zdaj, ko imamo stalnega duhovnika, je vendar vedno kaj novega, da zanima tudi druge po Avstraliji in svetu! (Soglašam in podpiram! — Op. ur.)

Na četrto nedeljo v juliju ni bilo župnih oznanil. Sem se zjezila in patra klicala po telefonu — odgovoril je, da se je stroj pokvaril, novega pa misijon ne zmore.

Nadaljevanje naših narodnih pesmi sem tudi pričakovala — pa zopet nič. Rekel je, da bo drugič. Morda sem ga tudi jaz zježila: na četrto nedeljo je dvakrat ali trikrat udaril po prižnici, da sem se kar skrila. Takoj sem rekla: tu pa je nekaj narobe. Menda je pri nas res marsikdaj kaj narobe — pa imamo vsaj nekoga, ki nam to tudi pove. Tokrat je bila seveda precej huda. Nekaj je imel prav — vsega pa tudi ne. Res moram priznati, da nas je odraslih premalo pri zakramentih — menda vsi čakamo na zadnjo uro in mislimo, da bomo takrat kar topli odleteli v nebesa. Pa na svoje otroke moramo tudi bolj paziti ter jim dajati lep zgled! V Slovenskem domu je že prijetno, ko se zabavamo — kaj pa ob vsem tem poskrbimo za svojo deco?

Pa smo ga le zdrezali — našega patra! Zopet bo imel **nauk za prvoobhajance; pravi, da vsako soboto od dveh do treh popoldne**. Bomo videli, če se bo zglasilo tistih pet otrok. Le naj se in še drugi zraven, če jih je še kaj! Potem je najavljen tudi **nauk za otroke v starosti nad deset let za vsak petek zvečer od sedmih do osmih**. Le pustimo patru delati, kar je njegovo delo, on pa naj drugo prepusti večjim rokam! Zadnjič sem ga opazovala, ko je podiral steno, da svetega Antona spravi v dimnik — nekaj preveč opeke je izbil, se mi zdi . . .

Vsekakor se dela pri nas kar veliko in če naš pater le redkokdaj pohvali — morda pozabi, pa bi ne smel, četudi ima preveč dela — bom jaz pohvalila naše prostovoljne delavce. Pridni so in to naš pater dobro ve ter gotovo tudi ceni. Vedno pravi: vse, kar naredimo, naredimo Bogu in za deco, da bo ohranila vsaj toliko vere kot jo imamo mi in da bo vedela, da so Misijon svete Družine postavili njihovi očetje, ki so prišli iz Slovenije in ne iz Azije.

“Udarniki” so podrli steno in kapelo “po ribniško” razširili, kupljena stara hiša na blokih preko ceste pa tudi že izgleda drugačna. Sobe so prebarvane in skoraj popolnoma opremljene ter pripravljene, da se oddajo — bo nekaj več dohodkov za odplačevanje dolga. Sem slišala, da si je nekdo vzel celo počitnice, da je sam in s pomočjo drugih lepo prebarval prostore. S tem je prihranil Misijonu tisočak, ki ga nimamo. Nekdo drugi je vrgel ven razjedene stopnice v klet in postavil nove železne. Ob hiši so pozidali škarpno in postavili tank za vodo. V staro hišo se je preselila gospa Golobova, saj je ob povečavi kapelice pater potreboval drugo sobo.

Zakaj smo povečali kapelico? Najbrž zato, da bo v njej več prostora in bi več ljudi prihajalo k nedeljski maši. Sem pa patru tudi povedala, da bi pri maši hotela sedeti: stati sem se naveličala, klečanje pa menda ni več moderno. Pater seveda nikdar ne kleči — razen takrat, ko puli plevel po bloku. Tega je res že preveč in namenila sem se, da mu enkrat pridem pomagat, drugače bo rekel, da samo govorim in ničesar ne storim za skupnost. Pater je premalo časa v Avstraliji, da bi vedel, kako je pri nas. Tu je tako, da ima tisti, ki malo napravi za skupnost, koncem koncev prav toliko kot tisti, ki dela veliko. Jaz sem pri tistih, ki pravijo,

da se počasi tudi daleč pride. Ne vem, če patrov “hitro-hitro” vedno drži in pridobiva.

Tako na Misijonu le nekako napredujemo, čeprav se sem pa tja sliši, da to nekaterim ne ugaja. Le tega ne vemo, zakaj ne. Sicer pa še ni bilo slišati, da bi Bog kdaj zapustil svojo družino — tudi našega Misijona svete Družine ne bo. Držalo bo, da se Bog umakne nesvetim družinam in jih prepusti samim sebi. Da bi zapustil svoje ljudstvo, se pa ni bati. Misijon je tu in bo ostal tako dolgo, dokler On hoče, pa če bi bilo vse proti njemu. Če Bog noče, ga pa ne bo, pa čeprav bi se vsi s papežem vred in vseni patri trudili zanj. A Bog in ljudje so bili dobri do našega Misijona — vse bo obrodilo sad v svojem času, četudi pater kdaj zmajuje z glavo nad nami in obupava. Tu njegov “hitro-hitro” gotovo ne drži.

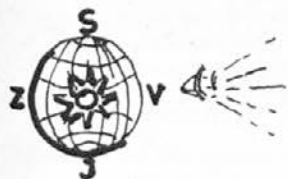
Bom videla, pater urednik, če boste upali objaviti to, kar sem napisala namesto patra, ki za kroniko očitno nima navdušenja. Vsaj nekaj skromnih podatkov bo bodoči zgodovinar našega izseljenstva tudi iz teh vrstic izluščil. (Najbrž kar precej! — Op. ur.)

Pater nam pravi, da moramo reči Amen pred prejemom obhajila. Le ne vem zakaj (Patra vprašajte, pa Vam bo razložil — to spada gotovo v njegovo duhovniško delo! — Op. ur.), saj prej tega ni bilo. Jaz pa bom rekla Amen za konec tega pisma.

Lepo pozdravljam vse, posebno pa Adelaidčane — medvedka, ki se je zbudila.

Želimlje pri Ljubljani

Z VSEH VETROV

ENO NAJVIŠJIH ODLIKOVANJ, ki ga italijanska vlada podeljuje tujim državljanom, je prejela Slovenka **dr. Viktorija Vogrič**. Rojakinja poučuje na Lone Mountain College v San Franciscu, ZDA. Za izredne zasluge na kulturnem polju in za izredno zmožnost pri poučevanju mladine je bila imenovana "commendatore zvezde solidarnosti". Slovesnost podelitve častnega naslova se je vršila v prisotnosti mnogih odličnih gostov na šoli, kjer gospa poučuje. Dr. Vogričeva je edina ženska v Ameriki, ki je to odlikovanje doslej prejela.

O SUŠI, ki je letos tako prizadela Evropo, je nedavno govoril papež pri svojem opoldanskem nagovoru. Pohvalil je prizadevanje tehnikov in znanstvenikov, da bi omilili posledice hude vročine, nato pa je povabil vernike k molitvi: "Ali se mi, verni ljudje, ki zaupamo v božjo previdnost in moč molitve, ne moremo v tem trenutku obrniti tudi na Boga, našega Očeta? Prosimo ga, ki je Gospod tudi nad naravnimi zakoni, da to škodo kmalu obrne v korist človeka in živali. Prosimo torej, da bi kmalu začelo deževati, da bi voda razmočila izsušeno grudo in tako zopet oživila umetne in naravne nasade".

IZ POROČIL, ki jih je objavil vatikanski radio, je razvidno, da je nova oblast v Laosu izdala stroge protiverske ukrepe. V glavnem mestu je zasegla vse verske objekte: šole, bolnišnice, sirotišnice in druge ustanove. Od šestih cerkva je odprta samo še ena, ena pa le ob nedeljah za mašo. Vsi misijonarji so že lani dobili od oblasti poziv, naj zapustijo deželo.

Versko svobodo so zožili tudi za budiste in odstranili verski pouk iz šolskega programa. Od 87 pagod sta odprti le še dve. Oblast je odstavila budističnega poglavarja, boncem pa odvzela 2000-letno pravico do bežčenja hrane.

OB 200-LETNICI ZDA je na osrednji proslavi v Filadelfiji predsednik Ford med drugim dejal, da sta "mir in pravica v svetu v veliki meri odvisna od miru in pravice, ki bosta vladala v Združenih državah v tretjem stoletju njih zgodovine". V Valley Forge blizu Filadelfije, kjer je leta 1777 Washington v skrajno trdih okoliščinah prezimoval, pa je Ford pozival Amerikance, "naj se ne ozirajo toliko na komodnost in blagostanje, ampak naj gojijo močno voljo in junaštvo". Brez teh dveh lastnosti "nobena sila na svetu ne more preživeti". Mož ima prav. Vprašanje je le, ali ima Amerika še toliko sile, da bi vodila sebe in svet? Svobodni in nesvobodni svet se še ozirata nanjo, toda razvoj zadnjih

let je obema prinesel precej razočaranj. Popuščanje komunizmu ne dokazuje močnega vodstva, pa tudi ne kaže poti do miru in pravice. Vseeno — upajmo!

ALBANSKA pravoslavna Cerkev se je osamosvojila leta 1926 in je letos 6. junija praznovala svoj zlati jubilej. Seveda ni bilo za proslavo nikake možnosti, saj uradno pravoslavne Cerkve v Albaniji ni več: komunistična oblast jo je zatrla in jo na zunaj popolnoma onemogočila. Ni pa dvoma, da deluje dalje v katakombah, kar omenja celo uradno albansko glasilo KP. Verniki se zbirajo okoli skrivaj posvečenih duhovnikov in verjetno tudi škofov.

Tudi albanskim katoličanom se ne godi bolje, če ne že slabše.

V LURDU so se 2. julija spomnili stoletnice posvetitve bazilike, ki je zrastle nad votlino, kjer se je pastirici sv. Bernardki prikazala Mati božja. Sezidali so jo leta 1876 in istočasno na trgu pred baziliko okronali tudi Marijin kip. Mnogo čudežev, potrjenih od zdravniške komisije (Cerkev je pri tem vedno zadnja, ki na podlagi zdravniških izjav pritisne svoj pečat), se je v Lurdu zgodilo od takrat; še več bolnih romarjev pa sicer ni izgubilo bolezní, našlo pa zato dušni mir in vdanost ter poglobilo svojo vero.

KO SÓ ZADNJE "MISLI" na strani 216 povedale svoje o zavijanju resnice v knjigi **MED DVEMA SVETOVOMA**, ki naj bi letos izšla v Ljubljani, še niso vedele, da je pisatelj **VATRO GRILL** že med pokojnimi. Umril je 21. marca v Santa Clara, California, ko se je mudil v ZDA na obisku pri svojem sinu. Mož se je torej že srečal z večno Resnico, ki mu je bila — upajmo — milostljiv Sodnik. Če sta se srečala s pokojnim o. Bernardom, sta se gotovo drugače pogledala, kot bi se na zemlji.

Žal svojega pisanja Vatro ne more več popraviti, četudi bi ga danes morda rad. Dolžnost nas živih je, da pokažemo bodočemu zgodovinarju tudi drugo stran tako enostransko opisanih dogodkov izseljenske kronike.

MONTREAL se bo oddahnil s koncem letošnjih Olimpijskih iger. Še so hotele imeti mednarodni blesek ideje svojih očetov, prikaza resničnega športnega duha in bratstva vsega človeštva, toda ta blesek je že zelo otemnel. Vmešavanje političnih sporov je prineslo precej grenkobe, spomini na zločinski poseg ob prejšnjih igrah pa tudi policiji obilico skrbi.

Vseeno — delile so medalje in svet je ploskal.

Kotiček naših malih

PROŠNJA SONČKU

OJ, SONČEK ZLATI!

POSLUŠAJ, SONČEK, ČUJ!

PROSIM TE ZA USLUGO:

DVA ŽARKA MI DARUJ!

SAJ VEŠ, KAJ JE OBLJUBA —

NE BOŠ SE MI SMEJAL:

ZA MAMICO BO EDEN

IN DRUGEGA BI ATKU DAL.

Dragi striček! — Naj se še jaz enkrat oglašim. Seveda bi se ne znal brez atove pomoči. Jaz povem tako, kakor govorimo doma, on pa mi pravi: To se reče pravilno tako! Škoda, da ne hodim v slovensko šolo, ker smo daleč od drugih. Potem bi znal gotovo bolje govoriti.

Ata me tudi uči brati iz MISLI. Kotiček naših malih najprej pogledam in več pesmic sem se že naučil na pamet. Če kaj ne razumem, mi pa ata ali mama povesta. Tako imam slovensko šolo doma in upam, da slovenskega jezika ne bom nikoli pozabil.

Lepe pozdrave Tebi in vsem slovenskim otrokom, ki berejo Kotiček! — **Anthony Špeh, 12 let,** Hamilton, Vic.

Dragi Tonček! Kot vidiš, sem pismo objavil, ker si ga lepo napisal. Ko že omenjaš svoje težave z besedami, ki jihliš doma in z besedami, ki ti jih ata pomaga napisati, bi te rad potolažil, da imajo tudi drugi otroci iste težave. Ata in mama doma govorita v dialektu in uporabljata spačene besede, ki jih ni v pravilnem jeziku.

Da se boš malo nasmejal in še drugi s tabo, ti bom povedal zgodbico. Zgodila se je v slovenski šoli v Geelongu. Učiteljica Lidija je vprašala učence: "Kaj dobite na mizo jutraj, ko vstanete?"

Eden se oglasi: "**Fruštek!**" in gospa Lidija ga popravi: "Reči moraš **zajtrk!**"

Nato sprašuje dalje: "Kaj pa dobite opoldne?"

"**Južno!**" pravi nekdo in ona pove, da pravimo temu **kosilo.**

"Kaj pri kosilu navadno najprej dobite?" vpraša dalje.

Edi ve povedati, da je to "**župa**", učiteljica pa ga popravi, da je **juha.**

Potem je pa Ediju le zadosti in razočaran nad svojo slovenščino vpraša gospo Lidijo: "Ja, gospa Lidija, what language pa jest potem govorim?"

Se boš kaj nasmejal? Tudi jaz sem se, ko sem zgodbico slišal. Je pa opomin staršem, naj tudi doma malo pazijo, kakšne besede posredujejo otrokom.

Lepe pozdrave in še kaj se oglasi! — **Striček.**

DRAGI OTROCI!

Danes objavljamo sliko bodočega sydneyanskega gradbenega inženirja, **BOJAN SVIGELJ** mu je ime ter živi v Smithfieldu z bratom in starši, ki so doma iz Bezuljaka pri Cerknici. Rojen je bil v Sydneyu in ima enainvajset let. Najprej je obiskoval farno šolo župnije sv. Gertrude v Smithfieldu, nato je nadaljeval študije pri Patrician Brothers v Fairfieldu, končal pa gimnazijo na državni šoli. Zdaj obiskuje tretji letnik sydneyanske univerze in hoče — kot že omenjeno — postati gradbeni inženir. Poleg študiju posveča precej časa tudi evropskemu nogometu in igra pri moštvu "Guildford Wanderers". Nogomet zasleduje že od svojega devetega leta, zanima pa se seveda tudi za druge športe.

Razume se, da Bojan gladko govori slovensko, se rad udeležuje slovenskih prireditev in ima prav med slovensko sydneyansko mladino veliko prijateljev. Tudi harmoniko rad potegne, saj kot pravi Slovenec ljubi domačo glasbo.

Bojan je leta 1972 prvič obiskal domovino svojih staršev in to kar sam. Nad njenimi lepotami se je tako navdušil, da jo je sklenil zopet obiskati po končanih študijah. Ko je bil v Sloveniji, se je na smučarskem tečaju v Kranjski gori posvetil tudi temu zimskemu športu. Med intervjujem s s. Mirjam je njegov ata pripomnil, da je Bojan s počitnic v Sloveniji med drugim pisal domov: "... Šele sedaj razumem, kakšno bolečino sta občutila ata in mama, ko sta morala zapustiti to lepo deželo ..."

Bojanu želimo veliko uspehov pri študiju in seveda to, da bi res postal kar si želi in za kar se trudi. Želimo mu pa tudi, da bi imel priliko spoznati ne le lepote Slovenije, ampak tudi njeno zgodovino in kulturo. Ker rad čita slovensko, mu to ne bo težko. Kako lepo bi bilo, ko bi več naših deklet in fantov imelo tako ljubezen do slovenskega jezika: odprl bi se jim nov svet bogate slovenske literature, ki se po pravici lahko kosa s literarnim bogastvom največjih narodov

*

Teta: "No Jožko, ali si se spomnil tudi svojega brata, ko sem ti zadnjič dala čokolado?"

Jožko: "Sem se, teta. Prav zato sem jo pojedel, še predno sem prišel domov."

KRIŽEM

AVSTRALSKE SLOVENIJE

CONCORD, N.S.W. — Ste me kaj pogrešali, ko se tako dolgo nisem oglasil? Najbrž ne preveč, saj mi urednik ni nič sporočil, da bi kdo kaj spraševal zame. Vsekakor: še sem živ, le zdravja ne smem kaj preveč pohvaliti. Pokojni o. Bernard mi je ob nekem obisku rekel: "Starost se te prijemlje, Pepe, starost — prav kmalu boš za mano prilezel . . ." Ne vem, na kaj je namigaval — menda na zaostalo naročnino. Ko sem mu jo poravnal, me je namreč hudomušno pogledal in rekel: "Pa si se spomnil! Torej le še nisi tako star, da bi na tako važno stvar pozabil . . ." Najbrž ima iste probleme z naročnino in pozabo tudi sedanji urednik — zato pismu prilagam svoj prispevek. Daru za sklad listu me je pokojni urednik že zdavnaj odvezal z besedami: "Penzionist si, Pepe, pa bi te nerad skubil. Sramota je na tistih, ki imajo, pa jih moram tolikokrat še za tiste piškave tolarčke naročnine čakati celo večnost . . ."

Vse to sem povedal zato, ker imam dolg jezik in bi rad z njim morda le koga spomnil, kaj je njegova dolžnost do MISLI. Beremo vsi radi, beremo; le za naročnino se nekaterim najbrž ne mudi preveč . . .

Smenta, skoraj bi pozabil: tisto, da je nečak o. Bernarda v Kanadi dal v svoj škofovski grb čebelji panj, se je pa še meni dobro zdelo. Mora biti res Trnovčeve sorte, da je prišel na to idejo. O. Bernarda kar vidim, kako bi šel občudovat svoj panj, ko bi dobil veselo sporočilo iz Kanade. In še kakšno fletno bi povedal na ta račun . . .

Pepe, dovolj si načvekal. Nehaj, da ne spraviš urednika v slabo voljo kljub poravnanju naročnine. No, pa če sem kakega zaostalega naročnika s svojim čvekanjem pripravil do tega, da bo poglihal svoj dolg listu, je bilo kar vredno. Pozdrav! — **Pepe Metulj.**

GEELONG, Vic. — Zahvalim se gospodu Lončarju za pismo, ki je bilo objavljeno v zadnji številki MISLI. Dobro je branil geelongški Cankarjev dom, ki je go-

tovo lep spomenik našemu velikemu pisatelju. V dokaz, da služi tudi kulturi, prilagam sliko iz letošnje Cankarjeve proslave. Priredili so nam jo v Domu otroci naše slovenske šole, ki jih poučuje gospa Lidija Čušin. Malčki so kar pridni in radi se učijo, pa

tudi naštopijo brez strahu. Še nam odraslim so v zgled, ki včanih res premalo mislimo na kulturno delo. Naši šoli želimo tudi v bodočnosti lepe uspehe. Le tako bo v Cankarjevem domu odmevala slovenska beseda tudi takrat, ko nas morda ne bo več.

Bratske slovenske pozdrave! — **Vinko Jager.**

ADELAIDE, S.A. — Na prvo junijsko nedeljo smo v Adelaidi imeli veliko slovesnost. Mislim, da mi bo vsak adelaidski Slovenec, ki se jo je udeležil, rad pritrtil: zlasti za nas starše in za prvoobhajance je bil to dan, ki se ga človek vse življenje zapomni.

OTROCI! Zadnjič smo rekli, da je žoganje ob cesti ali na cesti nevarno. Danes naj dodamo, da je nevarna tudi igra v bližini reke, potoka ali kanala za odtok deževnice. Zlasti igra z žogo, ker se lahko spozabiš in brezmiselno skočiš za njo. Kaj lahko je pri igri pasti v vodo in utoniti, če pravočasno ne pride pomoč.

Tudi drugače: ne zaupaj vodi, če ne poznaš globine! Mnogo otrok sleherno leto izgubi v vodi življenje iz nepazljivosti in napačnega junaštva. — **Striček.**

Pet naših malčkov je prvokrat prejelo Jezusa. Ta dan so komaj čakali in bili zlasti zadnji čas zelo nestrpni. Večina ima starejše bratce in sestrice, ki že hodijo k obhajilu. Kar niso mogli razumeti, zakaj oni ne smejo. Zdaj pa se jim je le izpolnila želja.

Vreme ni bilo ravno najlepše za to našo slavnost, a to nas ni motilo. Saj smo bili v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu. In ker je bila ravno binškošna nedelja, je bila cerkev že zaradi tega lepo okrašena, mi pa smo še dodali svoje. Prilčno veliko ljudi je prišlo, zlasti niso manjkali sorodniki in prijatelji prvoobhajancev.

Pater Filip in ministranti so prvoobhajance pripeljali do prvih klopi, starše pa v klopi za njimi. Ob pričetku maše je pater vprašal otroke, naj bi ponovili krstne obljube, saj zdaj že vedo, kaj te obljube za kristjana pomenijo. Potem smo obljube ponovili tudi starši. V pridigi pa je nas odrasle posebej spomnil na naše prvo obhajilo daleč nazaj. S solzami v očeh smo gledali naše prvoobhajance in jim želeli, da bi vedno tako pripravljene in s takim hrepenenjem prihajali k obhajilu. Po maši so prejeli spominske diplome in svetinjice, nato so pri-

šli na dan seveda fotografski aparati. Gospod Sužnik je napravil lepe posnetke, ki nam bodo v lep spomin. (Zal je poslana slika v barvah in je za tisk ne morem uporabiti, ker bi bila pretemna. Naj tu navedem vsaj imena prvoobhajancev: Elizabeth Sužnik, Silvana Kresevič, Frank Jenko, David Dodič in Boris Ivančič. — Op. ur.)

Za zakusko po slovesnosti nam je Slovensko društvo dalo na razpolago učilnico v Domu. Namesto za pet prvoobhajancev je bilo peciva in slaščice za desetine otrok — me mame smo vedno preveč v skrbeh, da bodo naši otroci lačni. Tako so bili dobrodošli tudi vsi otroci v dvorani, da se povešale in najedo s prvoobhajanci. Seveda smo bili veseli tudi starši in nič čudnega, da je kmalu zadonela tudi domača pesem.

V imenu vseh staršev se p. Filipu za pripravo otrok iskreno zahvaljujem. Gotovo je dobil tudi on svoje zaščene, saj so se vsi otroci tako radi učili krščanskega nauka. In to je bilo prvič v Adelaidi, da smo imeli slovensko prvo obhajilo, saj je bilo doslej nemogoče, ker nismo imeli stalnega duhovnika. Upajmo, da je to začetek in bomo imeli to lepo slovesnost — tudi nam odraslim v vzpodbudo — odslej vsako leto. Slovenskemu društvu pa hvala za odstop učilnice, kjer smo se počutili tako domače. — Ivanka Kresevič.

SYDNEY, N.S.W. — Teta mi pošlje iz Clevelanda (ZDA) od časa do časa nekaj "Ameriških domovin". Časopisi pridejo že precej stari, a jih rad prebiram. Morda Vas bo zanimalo, da je bilo v eni aprilskih številki tudi poročilo o dvodnevni posvetovanjih, ki jih je imel koordinacijski odbor Izseljenske matice Jugoslavije v mesecu marcu. Gre za skupni program republiških izseljenskih matic (torej tudi slovenske) in o "nadaljnem razvijanju in širjenju sodelovanja z organizacijami naših izseljencev na vseh kontinentih". Poseb-

Mickey's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA
Tel. 862 1039

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!
Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

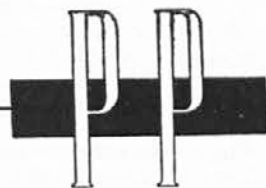
Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

"FRANK'S
AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim
podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

no pozornost bodo posvetili "širšemu in vsestranskemu informiranju naših izseljencev v vseh delih sveta o razvoju SFRJ in o naših uspehih". Na sestanku so govorili o "pomembnih rezultatih" v preteklih letih, v bodoče pa se bodo lotili še "dolgoročnejših, obsežnejših, bolj organiziranih in sinhroniziranih ukrepov". Govorili so tudi o načrtih za radijske oddaje in televizijske ter dokumentarne filme, ki bodo izseljencem "močnejše dočarali razvoj njihove nekdanje domovine".

Zanimive stvari, kajne? Vse je povezano med sabo in vse naj služi propagandi, ki pa naj bo lepo pobarvana z ljubeznijo do domovine . . . V nas ta val že nekaj časa buta, zdaj bo po teh poročilih še silnejši. Pomagamo mu pa sami — kar nočemo videti, kaj je v ozadju . . .

P.S.: Res me zanima, ali je odbor S.D.S. na svojo julijsko kulturno prireditev od nas nepričakovanega gosta povabil, ali se je tovariš konzul povabil sam? — A.Z.

(Zal ste se obrnili z vprašanjem na napačen naslov. Če ste član S.D.S., Vam odbor mora dati odkrit odgovor, ki bi verjetno marsikoga zanimal. — Op. ur.)

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je FILIP RESNIK, ki je v Avstraliji že okrog enajst let. Naj se oglasi teti Pavli Leban (Šmarca pri Kamniku). Tudi njegov prijatelj Anton Beljan (1/102 Wattle Ave., Carramar, 2163, N.S.W.) bo vesel, če mu piše.

STANKO MATELIČ je naprošen, da se javi sorodnikom v domovini ali pa Leopoldu Mateliču (61 Shannon Ave., Merrylands, 2160, N.S.W.).

Svojega očeta, ki se nahaja nekje v Avstraliji, išče MILKO SILIČ (Ljubljana) in lepo prosi, da bi se mu oglasil. Kdor bralcev pozna osebo s tem priimkom, naj ji omeni to oznanilo in prošnjo. Naslov sina posredujejo MISLI, ali pa p. Valerijan v Sydneyu.

SLAVKO KRAVOS (rojen 1934 v Vipavskem Križu) se že petnajst let ni oglasil svoji materi v domovino. Ga kdo morda pozna? Njegov zadnji naslov na pismu domov je bil: 28 Waterloo Street, Rozelle (Sydney), N.S.W. Žena je avstralskega rodu, ima sina Štefana in hčerko Marizo. Kdor ve zanj, naj ga spomni, da ostarela mama zelo skrbi zanj.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

Potrebujete TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

Telefon 627-3097

Zvečer 621-3394

Za avtokleparska dela se sydneyjskim Slovincem
priporoča

AUTO-CAMAY SMASH REPAIRS

vogal Piccadilly & Loftus Sts.
Riverstone, N.S.W., 2765

Prevzema privatna popravila in tudi
popravila preko zavarovalnice
Pokličite LUKA CAMOVIČA
in se pogovorite v domačem jeziku!

Štiri leta se ni oglasil svojim domačim JOŽE SEMLER, rojen 1939 in doma iz Čepincev v Prekmurju. V Avstralijo je dospel pred dvanajstimi leti in je nazadnje pisal iz naslova: 2 Kandy Street, Northcote, Victoria. Mamo skrbi, če se mu je kaj zgodilo. Tudi sestra bi rada vedela, če ji je brat v Avstraliji še živ ali ne. Sleherna informacija bo pri uredništvu hvaležno sprejeta.

OSKAR TURNŠEK je emigriral v Avstralijo leta 1958 ali 1959 preko italijanskih begunskih taborišč. Leta 1960 je pisal iz Melbourne bratu v Maribor, da se je poročil z Jeane (verjetno avstralskega rodu) in da ima sina, ki mu je dal ime Leopold-Leon. Še isto leto se je bratovo pismo Oskarju na melbournski naslov vrnilo in Oskar se od takrat ni več oglasil. Ga morda kdo

VIKTORIJSKIM SLOVINCEM

NORTH MELBOURNE, 189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN, 1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG, 505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE, 3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON, 232 Cranbourne Road,	781 2115

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

bralcev pozna? Zdaj bi bil star okoli 42 let. Brat Leon v Mariboru bi ga rad našel, ker mu je edini sorodnik — starše sta izgubila v vojni. MISLI bodo hvaležne za kakršno koli obvestilo, za Oskarja pa hranijo naslov brata Leona.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Nesreča je, če ima majhna država preveč velikih ljudi.
- Pametnejši odneha, neumnejši vztraja.
- Pisatelj: "Preklicujem vse, kar sem napisal med vrsticami!"
- Brž ko pisatelja angažirajo, preneha pisati angažirano literaturo.
- Poznam deželo, v kateri ne moreš kupiti peresa brez orožnega lista.
- Pravijo, da vsi ljudje vse veste. Česa pa vendar ne veste — recimo vi?
 - Ne vem, kdaj bo kakšna šola zgrajena brez samopriskvka.
 - Ali zemlja izgublja težnost, da je dinar čedalje lažji?
 - Jaz ne vem, zakaj imam dve luknji v nosu, ko mi pa že skozi eno marsikaj smrdi.
- Če hočeš do slave priti, moraš po komolcih hoditi.
- Najtežje zamolčimo tisto, česar ne vemo.
- Za rojstni dan sem dobila tri denarnice. Kaj naj počnem z njimi? — Z denarjem jih napolni in pojdi na trg po motovilec in petersilj! Domov se boš vrnila suha kot poper.

*

Mož vozi v avtomobilu ženo in taščo.

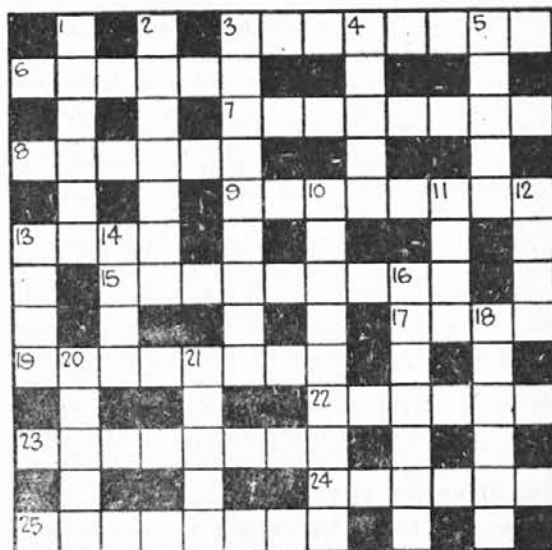
Žena: "Vozi vendar bolj počasi!"

Tašča: "Poženi malo hitreje!"

Mož v jezi svoji ženi: "Zdaj mi je pa že dovolj! Kdo vendar vozi: ti ali tvoja mati?"

KRIŽANKA

(Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 3. drugo ime za volčjo češnjo (rastlina služi za zdravilo); 6. okraj Ljubljane, kjer je živel Finžgar; 7. sečišče poti; 8. močno, omamno; 9. čakanje pod streho, da se zjasni; 13. ime slovenskega pesnika; 15. obrobni, zunaj meja ležeč; 17. priimek slovenskega znanstvenika, ki se je odlikoval na polju matematike; 19. optane, polne; 22. različen; 23. znan dolenski samostan; 24. tiran, divji mogotec; 25. ne sedanji, pretekli.

Navpično: 1. pijan do skrajnosti; 2. Tavčarjev rojstni kraj nad Skofjo Loko; 3. gozdna poslastica; 4. enota za merjenje električnega toka; 5. okrajšano moško ime (eden apostolov, pomanjševalnica); 10. postajati trd od strahu; 11. potaplja se; 12. bajno bitje; 13. glavno mesto Norveške; 14. drag kamen; 16. ime znane opere se prične s tem moškim imenom; 18. grušč, zdrobljeni kamen; 20. rastlinsko stebelce; 21. na slepo izbira.

Ker bo prihodnja številka MISLI dvojna in zato kaksnejša kot običajno, bomo nagrajenca žrebali šele 15. septembra. Ne zakasnite!

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z
LAWSON MOTOR BODY REPAIRS
za kvaletetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

TURISTIČNA AGENCIJA

**PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:**

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

**BLACKTOWN
PENRITH**

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo **važno zadevo**?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JANJO SLUGA!**

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

MELBOURNSKI SLOVENCII!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite éz dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.
(vprašajte za Maksa Hartmanal)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

**HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM**

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Slovensko gradbeno podjetje

CLAUDIA HOMES

se priporoča melbournskim Slovincem
za nove zgradbe, za povečave
in razne prezidave hiš, kakor tudi
za manjša popravila po domovih.

A. & G. PAVRIČ

51 Ross Street, East Doncaster, Vic. 3108
Telefon: 842 5838

ZMERNE CENE — DOBRO DELO!

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

Ste poravnali naročnino za MISLI???

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755